

KURT BRAND

PŘÍŠERY ZE STARLIGHTU

Přeložil Vladimír Kejval

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Lidé na Zemi, zotročené invazí Giantů, začínají konečně nacházet spojence. Vedle Syntetů se jimi stávají i bojovní Nogkové. Ren Dhark je zatím s kosmickou lodí vláknán do pasti. Podaří se mu ukrýt ve zničené lodi, kterou Gianti, trpící nedostatkem surovin, dopraví na svou domovskou planetu. Zde snad přijde na kloub tajemství, jak invazoři ovládli Zemi a najde i účinný postup, jak lidstvo zase vysvobodit . . .

* * *

Lidé v Cattanu spali, až na několik jedinců, kteří měli každou noc službu. Život v nově postaveném městě byl jednotvárný. Energetický ochranný štít změnil město ve vězení. Mimo chráněnou oblast se na Main Islandu rozkládala krajina zničená ohněm atomového orkánu. Každou chvíli hrozilo lidem z vesmíru smrtelné nebezpečí způsobené změnou galaktického magnetického pole. Nikdo nebyl schopný, byť jen na základě domněnky, vysvětlit příčinu. POINT OF, která při svém druhém letu opět našla Sluneční soustavu, mlčela stejně jako předtím. Pocit, že prstencová loď byla zničena i s celou posádkou, ještě více zatěžoval utrápené kolonisty. Městu pod energetickým zvonem chyběl silný impuls. Lidé začínali hledět do budoucnosti s velkou dávkou lhostejnosti.

Muž, který je díky své dynamické osobnosti vedl, chyběl - Ren Dhark. Jeho zástupce v oblasti městské správy, Marc Etzel, ve většině případů, které vyžadovaly rozhodnutí silné osobnosti, zcela selhal.

Spolupráce, která běžela do startu POINT OF jako po másle, zadrhla. Ve vědeckém sektoru se utvářely jednotlivé zájmové skupiny. Jejich práce už neměla za cíl spokojenost všech obyvatel - a městské úřady se ani nestaraly, co se na tomto poli vlastně děje.

Jednu z mála výjimek představoval Chris Shanton, hlavní inženýr cattanské elektrárny, a Hadrum Ismaran, expert v oblasti vysílacích zařízení vysokých energií. Oba na pohled odlišní muži se hledali a našli. A Shantonův mechanický pes Jimmy, který vypadal jako věrná kopie skotského teriéra, po úspěšné změně programu poslouchal Araba stejně jako svého starého, dva metráky těžkého pána.

Elektrárna ležela těsně vedle energetické bariéry, kterou lidé vztyčili za pomoci amfijských konstrukčních podkladů. Shanton musel myslet na tento udivující výkon, když spolu s Ismaranem seděli venku na lavici a obdivovali noční hvězdnou oblohu.

„Neustále si člověk musí připomínat, že na Hope žijeme teprve něco přes jeden pozemský rok, Ismarane. Během něho jsme udělali takový skok ve vývoji techniky, o jakém se lidstvu zatím ani nezdálo. Vezměme si jen naši POINT OF nebo transmitní zařízení, giganty v průmyslovém dómu, amfijskou techniku záření, hyperprostorové vysílačky ... a také to, že jsme díky amfijským podkladům dokázali udělat velký krok i na poli lékařské vědy.“

Čím déle Shanton mluvil, tím více se Hadrum Ismaran divil. „Chrisi, co máte za lubem?“ ptal se překvapeně. „Vy něco plánujete...“

„Jistě,“ přisvědčil tlouštík nedbale. „Ale potřebuji vaše vědomosti, volný čas a vaši civilní odvahu, Hadrume!“

„Nějaká záležitost, která není v souladu se zákonem?“

Robot Jimmy, který jim ležel u nohou, vyskočil. Ve slabém světle obou měsíců a hvězd si oba dva přátelé všimli, že Jimmy hledí směrem, ze kterého teď zazníval praskot větví.

„Co je to?“ zašeptal Ismaran.

Chris Shanton dobře věděl, jaké technické schopnosti skryl do robotova psího těla,

Z těla pokrytého černou srstí vycházelo tiché, ale varovné vrčení. Shanton sáhl po ochromujícím paprskometu. Někde poblíž se ukrýval člověk, který odposlouchával jejich rozhovor směrovým mikrofonom, který dokázal zachytit a zprostředkovat hovor i na vzdálenost jednoho kilometru.

„Najdi a chyt!“ zasyčel Chris a byl rád, že jeho přítel se chová klidně a nezahrnuje ho přívalem otázek.

Jimmy zmizel v temnotě noci. Jeho monitorovací zařízení muselo zachytit neznámého špiona. Větve zapraskaly. Zaslechli těžký pád, hlasitý výkřik a tichý sykot paprsku.

Jimmy slídila chytil a zneškodnil ho paralyzátorem.

Chris se zvedl. „Teď se můžeme jít podívat na toho chlapa, který nemá nic jiného na práci než slídit za obyčejnými lidmi.“

Ismaran ho beze slova následoval. Park kolem velké plastikové budovy elektrárny byl toho jara zvlášť dobře ošetřován a představoval výbornou ukázkou toho, že se dělá vše, aby se Cattan stal krásným městem plným zelených ploch.

Vedle křovin chorebu stál psí robot a přední tlapu držel na bezvládném těle nějakého muže.

„To jsem zvědav, kdo to je!“ vrčel Shanton a cvakl svým zapalovačem.

„Já ho neznám!“ kroutil hlavou Ismaran, když jasný plamen osvětlil cizí obličej.

„Ale já ano!“ řekl Shanton. „Ten chlap pracuje ve spojařském archivu a tam si mě asi všiml ...“

„Co jste tam dělal?“ vyptával se Hadrum, který pořád nevěděl, oč jde.

„Nic jiného, než že jsem si tam přehrával staré pásky s nerozluštěnými záznamy zachycených volání, které jsme získali v průběhu několika měsíců v naší velké vysílací stanici. Ten chlap se jmenuje Panteu. Hele, podívej se!“ Hlavní technik poklekl vedle bezvládného těla a vytáhl zespoda výkonné odposlouchávací zařízení. „Podržte mi na chvíli zapalovač, Hadrume!“

Přístroj ještě pracoval. Ke směrovému mikrofonu byl připojen malý magnetofon. Shanton přepnul na přehrávání a ulevil si: „Můžeme si poslechnout, o čem jsme si na lavičce povídali. ..“

Záznam byl prvotřídní. Dokonce i různé šumy, na které nikdo nebere zřetel, byly jasně rozeznatelné.

„Ale proč to všechno, Chrisi?“ vyptával se vědec netrpělivě, protože nedokázal pochopit, že by je někdo odposlouchával při obyčejném rozhovoru.

Odtáhli muže k lavičce a položili ho na ni. Technik sáhl na Jimmyho břišní přístrojový kryt a zapojil nový program. Kybernetická hračka, která dávno vyrostla z tohoto stadia, bedlivě sledovala bezvládného Panteua. Aniž by se vystavili dalšímu riziku, mohli oba muži zajít do Shantonovy kanceláře.

Hodiny ukazovaly třetí hodinu ráno. „Eylers bude rád, až uslyší naši zprávu...“, prorokoval tlouštík a přejel si rukou po své začínající pleši.

Ale Bernd Eylers nebyl k zaštížení. Automatický záznamník jeho videofonu jim sdělil, že odejel někam na Deluge.

„Smůla,“ ulevil si Shanton a ještě jednou si ze všech stran prohlédl odposlouchávací zařízení. Pak se rozhodl: „Dám ho do trezoru, než si ho Eylers vyzvedne.“

Ismaran, který nemohl zakrýt arabský původ, ještě pořád nechápal. „Musíš mít přece důvod ..“

Venku u lavičky se ohlásil Shantonův psí robot, tentokrát hlasitým zasyčením.

„Opět střílel?“ ptal se Arab poděšeně.

„Žádný strach,“ uklidňoval ho technik, „náš přítel se opět probral. Jimmy ho varoval, aby nemyslel na hlouposti a zároveň nám dal vědět. Půjďme si poslechnout, co nám ten chlap nalže. ..“

Panteu, hubený, sotva dvacetiletý mladík, měl z Jimmyho strach a trásl se po celém těle. Přitom Jimmy vypadal ve světle dvou měsíců zcela nevinně. Zato Chris Shanton se svými dvěma metráky ztělesňoval nepřehlédnutelnou hrozbu.

Zacházel s tím chlapíkem poněkud drsně, ovšem ne natolik, aby Hadrum protestoval. „Přítelíčku, jestli hodláš dále lhát, dá ti Jimmy ještě jednou ochutnat paralyzátor. Ale tentokrát tak, že se dostaneš do rukou doktora Vegy! Kápni božskou, ty mizerný slídile!“

Hadrum Ismaran mlčky přihlížel.

Panteu vyslovil jméno Mario Ubarsa!

Ubarsa byl Ismaranův kolega, který byl znám jako notorický lenoch, jenž se vyhýbal jakékoliv práci.

Shanton toho muže neznal. Myslel si, že ho chce Panteu znovu obelhat.

„Ne, mluvím pravdu, Shantone!“ zajímal se bezradně mladík. „Ubarsa mi slíbil 300 galaxů, když přinesu jednoznačné důkazy, že Ismaran provádí nedovolené pokusy s hyperfrekvenčním vysílačem!“

Teď se do hovoru vmísil i Arab. Shanton mu bez námitek přenechal vedení

výslechu. Panteu prozrazoval stále víc. Hadrům nevycházel z údivu. Některé věci a události posledních dní, které mu připadaly podivné, ale bezvýznamné, že si jich ani nevšiml, mu byly náhle jasné. Jednoduše vyjádřeno: jeho kolega Mario Ubarsa ho hodlal znemožnit nejen jako vědce, ale i jako člověka.

„Taková sprostota!“ zaklel Shanton a pak houknul na mladíka: „Zmiz, ty ubohý mizero!“

Panteu poslechl a rychle vyklidil pole. Shanton a Ismaran se opět posadili na lavičku. Vědec, který se zabýval vysílači o vysokých frekvencích, nechtěl slyšet o procesu proti svému nebezpečnému kolegovi. „Teď vím, co od něj můžu čekat. Víím, co chce a co mohu já . . .“

Chris mu skočil do řeči. „A já zase vím, co umíte vy, Hadrume! V posledních několika dnech jsem se hrabal v archivu a přebral jsem si pár stovek nedešifrovaných vysílání. Pamatujete si, že v říjnu minulého roku Arc Doorn prováděl pokusy s vysílačem Giantů a že se mu během toho podařilo navázat kontakt s neznámou stanicí? Tenkrát vycházel z přístroje cizí hlas, který lidem připadal nepřirozeně hluboký. Ren na nesrozumitelnou řeč odpovídal naším jazykem. Jeho slova cizinec slovo za slovem zopakoval a pak opět použil mateřskou řeč. Ale s jakou naléhavostí a s jakým varovným tónem!“

„Ale, no tak!“ přerušil ho Arab. „To je trochu přehnané, Chrii!“

„Možná mám bujnou fantazii, ale možná jsem narazil na horkou stopu. Hadrume, nemáte zájem prozkoumat a rozšifrovat zachycená volání . . . všemi prostředky, které máme na Hope k dispozici? A jestli to musí být, i na největším počítači?“

Hadrům zaváhal. „Co si od toho slibujete?“

Teď zaváhal i Shanton. „To kdybych mohl říci! Vlastně nic! Ale když si na to vzpomenu, pak se mě zmocní něco jako horečka a cosi mi říká, že jsme přehlédli něco velice důležitého.“

Na bezmračné obloze svítily oba měsíce. Město se probouzelo do nového dne. Dva muži seděli před elektrárnou na lavičce a mlčky hleděli na noční oblohu.

„Dobře,“ přikývl nakonec Ismaran, „pomohu vám, jak budu moci. Ale říkám vám na rovinu: nemám talent na cizí jazyky a ani neumím rozšifrovávat neznámou řeč.“

„A vy si myslíte, že já ano? Ale přesto! Nedá mi to spát. Setkáme se v deset hodin v archivu?“

Ismaran v duchu obdivoval technickou tvrdohlavost, s jakou se do problému zakousl. „Dobrá, v deset, ale rád bych se několik hodin prospal. Dobrou noc, Chrii . . .“

* * *

Chování posádky čtyř gigantických kulových kosmických korábů, které se

vznášely nedaleko Mount King v údolí Tachat, připadalo mužům z T-XXX stále záhadnější. Lodě stály tiše na teleskopických nohách, přechodové komory a nákladní plošiny uzavřené. Jestli jejich citlivá monitorovací zařízení běžela na plný výkon, nedokázal odhadnout ani generál Martell. V obličeji se mu usadil ustaraný výraz. Čas od času pohlédl na hodiny. I když základna v Mount King nebyla malá a zásoby kyslíku mohly vystačit celé týdny, přesto bylo nečinné čekání pro 3 000 lidí horší než boj.

Vše se v pevnosti zastavilo, počínaje konvertory až po pohyblivé pásy. Ve slabém nouzovém osvětlení vypadala každá místnost jako tmavá jeskyně. Klimatizace a topení přestaly pracovat a teplota uvnitř kopce pomalu klesala. Komunikační sítě byly až na pár nouzových linek odpojeny, stejně jako monitorovací zařízení. Generál měl k dispozici jen optické přístroje, zapojené do malého bunkru ve špičce Mount King, které ho informovaly, co se děje dole v údolí.

Nic!

Martell potřásl hlavou plnou obav. Podíval se na obrazovku. Spatřil pěnící se říční hladinu, široký břeh a pás vysokých hor na druhé straně řeky. Nad tím vším se vznášely čtyři mimozemské lodě jako neustálá hrozba.

Giantové, říkal si a nespouštěl pohled z obrazovky, která mu ukazovala stejný obrázek, jaký viděli dva muži ukryti i s optickými přístroji na vrcholku hory.

Proč ti cizinci přilétli?

„Generále...“

Hlas Jorga Alsopa, který byl jedním ze dvou pozorovatelů na vrcholku hory, se zachvěl vzrušením: „Ze směru jihojihovýchod přilétají neznámé letící objekty. Počet nelze určit!“

Generál Martell mlčel. Otřel si zpoceně ruce o kalhoty. S velkým úsilím se přinutil usednout zpět do křesla, sáhl po dýmce a zapálil si ji. Tázavé pohledy důstojníků kolem ignoroval.

Jorg Alsop se znova ozval: „Neznámé letouny jsou podle všech známek těžké transportní lodě Giantů. Udivuje mě jejich odlišný tvar. Za minutu je musíte mít na obrazovkách.“

Na obrazovkách se objevily nezřetelné body, které se rychle zvětšovaly. Současně narůstal jejich počet.

„Jako tah ptáků letících vzduchem . . .“, zašeptal důstojník, který nedokázal ovládnout vzrušení a potřetí sáhl po dávno vyprázdňené sklenici.

Nad ostrou hranou horského hřebene změnily lodě směr a prudce se snášely k zemi. Teprve sto metrů nad zemi se od sebe odpoutaly a jednotlivě přistály. Údolí se najednou zaplnilo těžkými nákladními mechanismy.

Přistávaly všude tam, kde byly nějaké trosky zničených giantských lodí. Vrata se otevřela a do údolí proudil dav lidí. Vyzábílí, otupělí lidé, kteří vypadali, že neví, kde jsou.

Oba mladí důstojníci na hlídkovém stanovišti zapojili přístroje na největší rozlišovací schopnost a zamířili je na jednu ze skupin.

„Dobrý bože!“ ozvalo se z několika hrdel současně.

„Ano ...“ vydechl Martell a otřásl se, když spatřil zvětšený obličej neoholeného muže, který vylétal z nákladního prostoru na antigravitační plošině zaplněné záhadnými přístroji. Muž nemohl být starší než dvacet pět let, ale obličej se podobat sedmdesátiletému starci.

Ren Dhark vyprávěl o svém letu na stanici Pluto a tvrdil, že omámení lidé jsou řízeni na první pohled nesmyslnými radiovými signály.

Štáb pevnosti T-XXX teď na vlastní oči spatřil, jak několik tisíc lidských bytostí současně začalo pracovat. Přišli, aby rozebrali obří trosky giantských korábů a získali zpět kov. Snad i návštěva čtveřice kulových lodí patřila spíš tomuto úkolu než základně T-XXX.

Skupina lidí, která odmontovávala z vraku masivní pláty, si nevšímala druhé skupiny, která pracovala jen o několik metrů nížeji. Když se mnoho set tun těžký plát uvolnil a sklouzl dolů, rozdrtil pod sebou osm lidských bytostí. A nikdo kolem si toho ani nevšiml. Výraz v očích ztotočených lidí zůstal stejný tupý jako předtím.

Najednou Martella cosi napadlo. Obrátil se ke svým důstojníkům, protože si nebyl jistý, jestli něco nepřehlédl. „Kdo se postaral o pátrání po mrtvých Giantech?“

Všichni se na něj udivené podívali. Necháпали. Nenáviděli Gianty z celého srdce a nezajímalo je, jestli v troskách leží několik stovek mrtvých nepřátel. Ale pak pochopili, jak svou otázku generál myslel.

„Zvláštní,“ kroutil hlavou Martell. „Mrtví jako by pro ně neexistovali.“

Zvláštní bylo i to, že při této fázi práce nezahledli ani jednoho cizince.

Jorg Alsop pracoval se šikovností zručného kameramana. S výtečnou optikou nabízel neustále nové záběry. Giantské přístroje, které oddělovaly materiál pomoci paprsků, výkonné antigravitační plošiny — vše zabíral s maximálním zvětšením. Nikdo z lidí ale nedokázal vysvětlit, na jakém principu giantské stroje pracují. Byli konfrontováni s technikou, která byla o celé tisíce let dále než pozemská a zřejmě se vyvíjela i na jiném základě.

Den plný nervy drásajícího napětí končil. Ztotočení lidé v údolí Tachat však práci nepřerušili. Rozzářily se světlomety a osvětlily údolí ze všech stran. Rozřezávání a odvoz tunových kovových bloků pokračovalo. Jeden zaplněný transportní koráb za druhým startovaly a mizely v noční tmě. Prázdné lodě přilétaly z jihovýchodu. Byl to neustálý kolotoč.

John Martell sice nebyl technik, ale dobře věděl, že podobně výkonné světlomety by pozemská technika vyrobit nedokázala. Trosky kulových lodí ležely na patnáctikilometrovém úseku a celé území bylo osvětlené tak jasným světlem, jako by to bylo ve dne.

Nadechl se.

Vzpomněl si na Rena Dharka. Pohled mu opět sklouzl na obrazovku, kde pracovala giantská technika převyšující po všech stránkách pozemskou.

A proti tomu chtěl Dhark bojovat?

* * *

Na Mountsu, sedmé planetě giantského systému, se POINT OF nacházela stejně jako giantská záchranná loď pod protiradarovou ochranou kapkovitých bytostí. Ani jedno hypervysílání nemohlo proniknout touto bariérou. Na všech vlnách panovalo zneklidňující ticho. Neozývalo se ani známé praskání statické elektřiny.

Tinno Grappa neustále hlásil od monitorovacího zařízení: „Nic, žádné odezvy!“

„To je k uzoufání!“ ulevil si Szardak. „Bud’ nám sebere myšlenkové ovládání řízení z rukou, nebo nás Syntetové úplně izolují. Tak se mi zdá, že si z nás Kapky a Tajemni udělali míč na hraní.“ Larsen se na něj ironicky zahleděl. „Janoši, snad si nemyslíš, že Tajemní ještě žijí?“

Szardak ihned odpověděl: „Proč bych nemohl mít někdy i já bláznivou myšlenku? Proč jen ostatní? Například Manu Čobe, který se chtěl podívat do giantských těl. ...“

„Nechme Čobeho být, Szardaku. Brzo nám dokáže, jestli měl se svým tušením pravdu nebo ne. Ale je tu něco zvláštního — od té doby, co náš počítač přeložil giantskou řeč. A co jsem pak zažil v centrále záchranné lodi, bylo ještě zvláštnější a záhadnější. Tahle věc, která je tak výtečně zajištěná proti pohledu do svého nitra, tenhle přístroj nám dodal návod, jak řídit kulové lodě, jak změnit kurz a zvednout je do vzduchu ... Arc Doorn nám rovněž dal podobné informace. Nechtěl bych snižovat jeho zásluhy, ale na rozdíl od kybernetického překladatele je člověk — ve svém oboru vynikající odborník. Tohle snad do oboru počítače nepatří. Je to stroj! Proč nám poskytl návod na obsluhu giantských lodí?“

„Proč se ho nezeptáte, Ralfe?“ ušklíbl se Szardak.

Larsen vyskočil. „Člověk často nepřijde na to nejjednodušší řešení.“ A už zamířil k počítači.

Szardakův obličej hráče pokeru neprozradil, nač důstojník zrovna myslí. Larsen programoval svou otázku.

Odpověď neosobné znějícího mechanického hlasu byla neočekávaná:

Na základe logických výpočtů nemohly znít dodané údaje jinak!

Larsen musel tu odpověď nejdříve spolknout. „Pořád tomu nerozumím. A ty, Janoši?“

Málokdy si tykali, ale teď se to hodilo. Larsen byl bezradný. Tázavě hleděl na svého kolegu.

„Na základě logických výpočtů .. „ opakoval. „To je ale nijaká odpověď, Larsene! Tak se dá odpovědět na každou otázku. Nejlepší je, že údaje počítače souhlasí, jinak by Dhark nedokázal s lodí tak hladce přistát. Rád bych ...“ Na okamžik se odmlčel. Oči, na kterých nosil ochranné brýle, se rozšířily. „Larsene, je tu možnost, s kterou lze podepřít odpověď palubního počítače. Pracuje s SM, kterou neznáme ...“

„Co je to SM? Nenatrápili jsme se snad už dost se zkratkami?“ ozval se Larsen otráveně.

„Supermatematika! Matematika, která svou úrovní přesahuje naši asi tak, jako POINT OF naši Galaxy, na kterou jsme byli tenkrát tak hrdí. Teď se nad ní klidně ušklibáme.“

Larsen se na chvilku zamyslel, pak se opět usadil do pilotního křesla a zabručel: „Tedy SM!“ nechtěně převzal Szardakovu zkratku a ani si toho nevšiml. „Nemyslím, že by to bylo správné vysvětlení.“

Otočil se a pozoroval počítač, který jim každý den připravoval nové překvapení.

Na jakém principu ten přístroj asi pracuje? Je v palubním počítači zabudované myšlenkové řízení?

Janoš uhodl myšlenky svého kolegy. „S hádáním to daleko nedotáhneme, Larsene. Vzpomeňte si na cestu mezi mrtvým městem a vchodem do první jeskyně! Díky Roccově nesmyslnému kroku je to teď všechno pohřbeno pod miliony tun kamení. Cesta i mrtvé město, které bylo minimálně deset tisíc let staré!

Co o něm víme? Nic! A co jsme se dozvěděli z rotujícího emblému na stropě druhé jeskyně o téhle galaktické spirále? A kdo si vzpomene na přístroje, které se nám rozpadly před očima, když jsme v druhé jeskyni rozsvítili náš světlomet? Kdo se dnes ještě ptá, co to vše znamenalo?

Nikdo! Ale záhady zůstaly. Tím, že jsme našli průmyslový dóm, nezmizely. Kdyby Čobe nenašel archiv s mentcapy, byl by pro nás POINT OF stále otazníkem. A teď jsem se dopracoval ke stěžejnímu bodu: Mentcapy! Archiv!

Tajemní neopustili Hope jen tak narychlo, ale zajistili vše pro svůj návrat — zřídili archiv se svými vědomostmi. Nebyl určený pro náhodné návštěvníky, ale pro bytosti jejich druhu!

Jiné vysvětlení neexistuje. Ale opět je tu další otázka: proč se Tajemní nevrátili? Proč se nestarali o téměř dokončenou loď?

Možná se ještě dožijeme dne, kdy dostaneme odpověď.“

První důstojník se ozval: „...nesmíme si nechat ujít tuhle příležitost. Máme pořád možnost dozvědět se něco o giantské kosmické technice. Navrhují, abychom sestavili malou skupinu, která by absolvovala rychlý zácvik na záchranné lodi, samozřejmě ve spojení s palubním počítačem. Je tu určité riziko. Pokud se Giantové ocitnou s pátracími čluny nad naším údolím, nebudou mít naši

lidé čas dostat se znovu na POINT OF, ale ..“ Zvedl ruku a zase ji spustil. „Ale co nám vlastně ještě zbývá jiného, když tu šanci nemáme pustit z rukou?“

Za půl hodiny už bylo na cestě ke giantské lodi osm skupin po šesti až devíti mužích. Byli to první lidé, kteří položili nohu na povrch planety Mounts.

Hanfstik hledal svého kolegu Maitskilla. Nikdo ho neviděl.

„Přece se nemohl vypařit do vzduchu!“ vrčel Hanfstik netrpělivě a rozhodl se, že se po něm zeptá palubním interkomem.

Kolega se ohlásil za několik sekund.

„Kde vězíte?“ ptal se Hanfstik nevrle a pak si všiml, že Maitskill s ním mluví z ošetrovny. „Už jdu!“ řekl spěšně, ještě než mohl odpovědět. Vypnul interkom a opustil kabinu.

Maitskill na ošetrovně? Tušil, co tam jeho kolega na vlastní pěst dělá. Nezakázal Dhark po explozi jednoho z Giantů všechny lékařské prohlídky cizinců? Rozrušeně vstoupil na ošetrovnu. Našel, co čekal. Maitskill musel přemluvit jednoho z pilotů Blesků, kteří hlídkovali v nákladním prostoru giantské lodi, aby propašoval na POINT OF jednoho Gianta.

„Maitskille!“ zavrčel Hanfstik. „Dobře víte, že Dhark zakázal. ..“

„Vím,“ odsekl Maitskill. „A vím, čeho se odvažuji! Jestli mi nechcete pomoci, pak zmizte!“

To bylo víc než jasné.

Jeden z Giantů ležel omámený na diagnostickém stole. V místnosti opět vládla sterilní pořádek. Tu a tam byly ještě stopy po poslední explozi, ale těch by si všiml jen odborník.

Nenahraditelný detektor orgánů, který existoval jen v jednom exempláři, přečkal nehodu bez větších škod.

„Nestůjte tu, Hanfstiku. Jděte a nezdržujte mě!“ žádal ho energicky Maitskill.

„Může to být poslední let POINT OF ..“ Hanfstik ho chtěl přesvědčit, že se odvažuje až příliš.

„I když by to byl můj poslední pokus, Hanfstiku, musím to udělat! Manu Čobe jako lékař věděl ...“

Maitskill si před něj stoupl a v očích se mu zablýsklo. Vrásky u kořene nosu se prohloubily. Tvrdě sevřel rty a pak ledově řekl: „Naposledy vás žádám, abyste šel. Nebo mě donutíte, abych se pustil do vás!“

„Maitskille ...“ Hanfstik provedl poslední pokus, ale daleko se nedostal.

„Ven!“ zařval na něj Maitskill a zatlačoval ho zpět. Hanfstik se mu bleskově vyhnul.

„Jste jako posedlý, kolego ...!“

„Nemůže být lékař posedlý pocitem povinnosti?“ křičel Maitskill, který ztratil sebeovládání. „Čobe tu není! Proto musí jeden z nás udělat to, co je potřeba. Stejně jako Dhark je jako velitel odpovědný za celou posádku, jsem za něj odpovědný jako jejich lékař! Pochopte konečně, že mi Dhark nemůže zakázat

prohlédnout Gianty! Kdyby byl na palubě, nezakázal by mi to, protože bych mu přednesl své důvody. Musíme přijít na to, čím jsou ti cizinci pro nás nebezpeční! Jako lékaři musíme znát jejich slabá místa, abychom se mohli chránit. Nedramatizuji, když tvrdím, že osud lidstva závisí na posádce POINT OF. Na to myslíte, kolego, velmi zřídka. Velmi zřídka ...“

Maitskill se neuvěřitelně změnil. Hanfstik ho nepoznával. Muž byl svou úlohou zcela posedlý. V očích mu svítilo fanatické světlo. S fanatiky se Hanfstik stýkal jen nerad. Viděl, že svého kolegu nepřemluví, aby přestal s prohlídkou Gianta. A zároveň nemyslel na to, že by se protivil výslovným Dharkovým rozkazům.

Šel!

Maitskill za ním hleděl a v koutcích úst se mu usadilo opovržení. „Zbabělce!“ zamumlal, když jeho kolega sahal po dveřích.

Hanfstik se otočil. Slyšel to slovo až příliš zřetelně. Chvilí se zdálo, že se na toho druhého vrhne, pak však zvítězila rozvaha. „Nejsem takový blázen jako vy!“ odsekl.

Maitskill se opovržlivě usklíbl. „Lepší být blázen než zbabělec.“

Hanfstik ho ostře pozoroval. Ten druhý mu najednou připadal zcela cizí, ačkoliv už čtyři roky jako lékaři pracovali na stejných kosmických lodích. Nebyl schopen posoudit, jestli se Maitskill změnil ke svému prospěchu nebo ke své škodě. Fanatický lesk v očích náhle zmizel. V obličeji se mu zračilo jasné zklamání. Opravdu Maitskill doufal, že mu bude asistovat?

„Okay,“ povzdechl si Hanfstik, poté co jeho pohled opět spočinul na Maitskillovi, „budu vám asistovat. Ale jen pod jednou podmínkou: Jestli náš detektor zjistí nějaké energetické pole, které odklání paprsky, zastavíme prohlídku! Na tom musím trvat!“

„Souhlasím,“ odvětil Maitskill s ledovým klidem. Pak se mu na tváři objevil lehký úsměv. „Věděl jsem, že mě nenecháte na holičkách ...“

To byla chvíle, kdy byl Hanfstik rád, že se připojil ke svému kolegovi.

Orgánový detektor začal pracovat. Podle samostatného plánu zobrazoval jednotlivé části giantského obřího mozku a skládal je dohromady.

Maitskill pomalu přesouval detektor po jasně žlutém povrchu těla a blížil se k mozkovému centru, které se skrývalo jako přes metr dlouhý svinutý stříbrný had uprostřed velkého organicko-anorganického obalu.

Tam, kde se mělo nacházet mozkové centrum, vyznačil Maitskill dermografem kruh.

„Pozor, teď přijde na řadu centrum ...“ ohlásil Hanfstik a posunul přístroj do středu kruhu.

„Nic...“ ozval se Hanfstik, který neustále upíral oči na obrazovku.

V místnosti na chvilku zavládlo ticho, pak Maitskill tiše řekl: „Musím nad mozkovým centrem . .“

„Odstínění! Odstínění paprsků!“ vyhrkl Hanfstik vzrušené.

Maitskill přitom přístroj neposunul ani o milimetr dále. Nechal všeho, postavil se vedle svého kolegy a zadíval se na obrazovku.

„Bezpochyby odstínění paprsků detektoru. Tedy i v tomto giantském mozku existuje energetické pole a za ním ...?“ Tázavě se zahleděl na Hanfstika.

Ten zavrtěl hlavou. „Vzpomeňte si na naši dohodu!“

„Vím. Nechci zažít druhou miniatomovou explozi.“ To, co vyslovil pak, byla spíše samomluva. „Zvláštní, že v giantském mozku může existovat atomová nálož ...“

„Rád bych vám připomenul cyklus neustálých impulzů, které, jak zjistil náš biochemik Laudan, způsobují ničení a obnovu organických a anorganických částí těla ...“

„No dobrá ..“ odvětil Maitskill zamyšleně, „ale odkud každý Giant čerpá svou energii, aby udržel stabilní pole pro odstínění paprsků? Přeručíme pokus. Nebo ne?“

„Přeručíme!“ rozhodl Hanfstik energicky. „S orgánovým detektorem se dále nedostaneme. Musíme přijít na novou vyšetřovací metodu.“

* * *

Bernd Eylers vzal s sebou na Deluge Paula Renoira, odborníka v oblasti zpracování kovů. Udělal tím velice zdařilý psychologický tah.

Experti, kteří se zatím neúnavně pokoušeli získat tajemství nově objeveného těžkého kovu ze Čtvrtého kontinentu, viděli ve svém kolegovi Dharkovo protekční dítě. Mysleli si, že se Renoirovi podařilo vetřít se do Eylersovy přízně, a proto reagovali na jeho přítomnost s ledovou nevšímavostí.

Hellmann, který převzal po Jenkinsovi vedení pracovní skupiny, nevěnoval svému kolegovi z Cattanu ani jeden pohled. Bernd Eylers ho chvíli sledoval. Ani jeho si nevšímal. Když se Hellmanna na cosi zeptal, jen uslyšel: „Tomu stejně neporozumíte. Vysvětlení je příliš komplikované.“

Eylers spolkl ostrou odpověď. Když chtěl přihlížet probíhajícímu pokusu, nikdo mu neudělal místo. Ani na to zatím nereagoval. Nebyl z těch lidí, kteří by okamžitě přišivali na hrubý pytel hrubou záplatu. Měl čas a mohl si dovolit čekat.

Hellmann si šeptal se svými kolegy. Jeden z nich zaměřil antigravitační paprsek na rudé jiskřící kousek kovu. Neviditelná síla zvedla 307 kilogramů těžký kousek kovu z kovové plošiny, která byla pevně spojena s testovací stolicí a odnášela ho do kruhového, půl metru širokého otvoru, který čněl v plášti přístroje.

Vždy to byl úchvatný pohled, když antigravitační paprsek zvedal mnoho tun těžký náklad, nechal ho klouzat vzduchem a pak jemně posadil na určené místo. V tu chvíli stoupalo v okolí dráždivé napětí, kterému podlehl i Eylers. Vždyť v několika minutách budou známy všechny údaje o atomové struktuře neznámé

látky. Vzorek kovu pomalu vklouzával do otvoru. Ještě jednou se rudě zablýskl a pak ho pohltila temnota. Ale antigravitační paprsek pořád držel. Vzorek sklouzl ještě o pět metrů dolů, aby se dostal na určené místo v přístroji, který byl sám přes třicet metrů dlouhý a dvanáct metrů vysoký. Nikdo napětím ani nedýchal,

Když se na ovládacím pultu rozsvítil sedmiúhelný symbol Tajemných, byl antigravitační paprsek konečně vypnut. Kruhový otvor se automaticky uzavřel. Jen sotva zřetelná rýha označovala místo, kde se před chvílí nacházel.

Jako diváci, kteří neměli co na práci, stáli Eylers a Renoir trochu stranou. Bylo to jediné místo, odkud mohli dohlédnout na přístrojový pult.

„Jsme pro ně pouhý vzduch ...“ povzdechl si Renoir hořce.

„Už ne dlouho!“ zašeptal Eylers.

Pokus právě probíhal už třetí minutu. Na přístrojích se rozsvítily různé znaky, některé zůstaly svítit i nadále, další opět zhasly.

Mezi experty se šířil neklid. Dávali hlavy dohromady, ukazovali si na jednotlivé znaky, které Eylersovi nic neřikaly. Mohl požádat Renoira o vysvětlení, ale nebyl z těch, který by si zatěžoval paměť něčím, co by mu nebylo k užítu.

„Konec...“ zašeptal Paul. „Ničeho nedosáhli. Přístroj nedokázal určit atomovou strukturu/“

„Je možné, aby technika Tajemných selhala?“ divil se Eylers.

Expert po jeho pravici přikývl. „Nic nového. Tenhle přístroj se bránil sdělit i strukturu unitalu. A mentcap nám rovněž nedodal potřebné informace. Zatím pouze víme, že bod tání leží na 143 750 stupních Celsia a že 16 centimetrů silná deska unitalu zastaví i nejsilnější záření. Vše ostatní je jeden velký otazník.“

„Těch nám Tajemni nechali snad až příliš,“ prohlásil Eylers suše. „Počkejte ...“ prohodil tiše k Renoirovi. Přistoupil k ostatním vědcům, kteří se pořád skláněli nad přístroji a demonstrativně k nim stáli zády.

„Hellmanne?!“ zavolal Eylers.

Ten se napřímil a všem dával na vědomí, jak ho toto vyrušení zatěžuje.

„Prosím?“

„Mohl bych vědět, co hodláte udělat, když poslední pokus selhal?“ „Jistě, Eylersi...“ Najednou se Hellmann ironicky usmál. „Půjďme se poradit s fyziky. Ty zde nutně potřebujeme, naproti tomu našeho kolegu Renoira ne!“

„Vždyť jste ale...“

Hellmann ho přerušil. „Nehodláme od vás přijímat žádná nařízení, Eylersi. Tímhle úkolem nás pověřil Výkonný výbor a jak mi sdělili jeho členové, není jim nic známo o příkazu, aby se Renoir účastnil na naší práci. Je to jasné, Eylersi?“

Eylers na sobě nedal znát, co mu právě probíhá hlavou. „Hellmanne, vy se snažíte vyvolat hádku! Musím vás poopravit. Paul Renoir mě v Cattanu nevyhledal, nýbrž já jeho a požádal jsem ho, aby letěl se mnou ...“

„Podléháme Výkonnému výboru, Eylersi,“ vpadl mu do řeči Hellmann. „Proč to nechcete pochopit? A opravdu nás zdržujete!“ A Eylers opět hleděl do

Hellmannových zad. Pokrčil rameny a odcházel. „Nemá to smysl, Renoire. Pojd'te.“ Nastoupili na antigravitační plošinu, která je nesla po široké cestě kolem množství přístrojů, z nichž jen některé pracovaly. Zamířili do jeskyně, ve které našli POINT OF.

Před archivem, který objevil Manu Čobe, Eylers zastavil. Plošina se snesla k zemi a oba muži vešli do malé jeskyně. Konečně stáli před hladkou deskou. Eylers zkoncentroval své myšlenky na transmitní spojení mezi průmyslovým dómem a čtvrtým kontinentem a na zásoby neznámého kovu.

Po tváři mu přešel spokojený úsměv, když do připraveného koše vklouzly dva šedé kotoučky. Zvedl je a zanesl k vysílači pracujícímu na kmitočtu 19 500 Hertzů, aby je zde otevřel.

Vysílač začal okamžitě pracovat na plný výkon. Eylers přidržel kotouče ve vlnovém svazku. Stačil jen jeden impuls, aby se daly otevřít. V drobném, kulovitém vnitřku ležela milimetr měřící bílá kulička. Vyjmul ji, strčil si ji do úst a polkl.

Paul Renoir spatřil poprvé mentcap, o kterém šly v Cattanu ty nejfantastičtější řeči.

Renoir spatřil, jak Eylers polyká malou kuličku a nechtěně si připomenul, že tato drobná kulička dokáže zprostředkovat 1 000 let staré vědomosti Tajemných.

Renoir se na cestě do archivu konečně dozvěděl, nač Eylers hodlá zaměřit své myšlenky a teď s napětím čekal, co mu Eylers řekne.

Eylers se zhluboka nadechl, sjel pohledem na svého průvodce a spustil: „Jak jsme se spolu s Artem Hookerem domnívali, Renoire: Tajemní se už nedostali k tomu, aby dopravili i jím zcela neznámý kov nahoru na povrch. Dozvěděl jsem se, že zhotovili transmitterový spoj mezi čtvrtým kontinentem a průmyslovým dómem jen pro dopravu těžkého kovu. Škoda že jsem nedostal další informace o té zvláštní rudě.“

Paul nedokázal zakrýt zklamání. „To je vše, co jste se dozvěděl z obou kuliček?“

„Ne. Ta druhá mi prozradila, že uprostřed průmyslového dómu, tedy na okraji kruhového náměstí, se nachází druhý transmitter. Opravdu obří přístroj. A vím, kde ho přesně hledat . . .“

* * *

Na povrchu Robonu, šesté planetě giantského planetárního systému, stálo dvanáct mužů. Dívali se bez hnutí na plastické domy stojící na okraji cizího města podél výpadev silnice.

Nad Robonem teď vládla noc, ale široká ulice byla osvětlená stovkami světél.

Křoví, vedle kterého Ren spolu se svými přáteli stál, se pohnulo. Cizokrajně vyhlížející listy začaly zvonit jako tenké sklo.

Lidé, kteří toho v minulých dnech tolik prožili a se vším se dokázali vyrovnat, nervózně hýbali rukama, tajili dech nebo vztekle supěli - ale všichni upírali zrak dolů na ulici. Právě po ní pomalu a bez zájmu kráčel mladý muž.

„Hypnóza?“ zašeptal Dan Riker, „Nebo vliv Giantů?“

Ren si zavolal Čobeho. Afričan Šel pomalu a nespouštěl oči z mladíka na ulici.

Najednou zaslechli hvizd. Ostrý hvizd, jaký lze zapískat na prsty.

Neznámý mladík, ani ne sto metrů daleko, se zastavil a podíval se do prvního poschodí protějšího domu. Stál tam jako někdo, kdo na někoho čeká.

„Čobe,“ zašeptal Dhark, „muže být pod vlivem hypnózy?“

„Možné to je, ale málo pravděpodobné. Dobré nebe, narazit tu na lidi...“

Listy keře přestaly zvonit. Muži zůstali stát jako solné sloupy.

Sto metrů před nimi, na ulici cizího města, někdo ještě jednou zahvízdal na prsty!

Pak spatřili ještě jednoho mladíka, který vyšel z domu a podával tomu druhému ruku. Poklepal ho na rameno, chvíli s ním mluvil a pak spolu odcházeli zpět do města.

Lidé na Robonu? divil se Rul Warren. Že by zde nežili žádní Giantové? Pilot Blesku byl zmatený. Už zapomněl, že na ulici viděl jednoho Gianta, který kolem nich prolétl ve vznášedle.

Ren vši silou potlačil vzrušení. Horečně pátral v paměti po nějakém planetárním systému, který by byl od Země vzdálen 2 000 světelných let a v posledních desetiletích by ho lidé osídlili.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „O podobné planetě v takové vzdálenosti jsem nikdy neslyšel!“

Před nimi se rozkládalo velké město, které muselo mít přinejmenším milion obyvatel. Městské domy byly postaveny z plastických částí, zhotovených podle pozemských vzorů.

V myšlenkách Dhark opět prožíval hrůzný zážitek, když na kosmodromu Cent Field pozoroval, jak Giantové nakládají do nákladních lodí spoustu lidí v konzervovaném stavu.

„Bydlí tu snad lidé, kteří přilétli v podobné lodi?“

„Rene, tvým úvahám chybí logika!“ odporoval Dan. „Na Zemi se Giantové chovali jako praví ďáblové, aby si lidstvo zotročili a zde by měli Giantové a lidé žít vedle sebe jako by se nic nestalo? Ne! Tamti, i když jsou lidem podobní, nejsou ze Země. Jsou to možná ti DOBŘÍ, zatímco nás Gianti nazývají PROKLATCI!“

Byla by ztráta času, mluvit dál o tomto tématu. Ren se včas rozhodl: „Musíme do města! Musíme s nimi navázat kontakt. ...“

„I s Gianty?“ nadhodil Čobe. „Raději bych si je držel svým paralyzátozem od těla!“

„Tam!“ upozornil je najednou Petr Voncev.

Znovu se podívali dolů na ulici. Z domů opět vyšli lidé. Tři muži a čtyři ženy, kteří spolu živě rozmlouvali, zdravili se lehkým kývnutím a nakonec zamířili dolů do města.

Giant, sehnutý dopředu, vycházel z jednoho plastického domu.

Sedm lidí krátce pootočilo hlavu, lehce pozvedli levou paži a zase ji spustili. Šli pořád dál, zatímco Giant čekal, až kolem něj skupina projde, a pak přešel na druhou stranu ulice.

„Nuže?“ obrátil se Dhark ke svým průvodcům. „Všimli jste si, že jedna z žen má na sobě sukní, jaká byla na Zemi módní právě před rokem?“

„Souhlasí!“ potvrdil Warren. „Také jsem si ji všiml.“

Riker zamyšleně a zároveň udiveně mumlal: „Pak jsou lidé, které jsme viděli, opravdu ze Země ... Ještě před rokem žili na Zemi. Ale vůbec tomu nerozumím! Co vy, Čobe? Pořád se držíte své vzrušující robotí teorie?“

Afričan mlčky ustoupil stranou. Rikerovu otázku nechal nezodpovězenou.

„Jdeme dál!“ přikázal Dhark. „Ale předtím si sundáme naše skafandry. Okamžitě by poznali, že jsme cizinci...“

Tenounký materiál z dílny Tajemných, ze kterého byly vyrobeny jejich skafandry, nezabral ve složeném stavu mnoho místa, ale vestavěné technické zařízení vážilo několik kilo.

Po několika neúspěšných pokusech se všem podařilo ukrýt malý balíček pod šaty. Bylo jim jedno, že teď vyhlížejí jako muži s velkým břichem.

Začalo velké dobrodružství. Ren cestou vydal několik dodatečných příkazů, jak se mají chovat. Giantové by zaútočili svými paralyzátory teprve tehdy, kdyby se dozvěděli, že tu jsou cizinci.

Dostali se na výpadovku, která končila půl kilometru za nimi ve volné krajině. Kráčeli po stejném plastickém materiálu, jaký na Zemi používali ke stavbě cest.

Když se před nimi objevily první domy, všiml si Dhark zvláštního ticha, které se nad městem vznášelo.

Dharkovy prsty se sevřely kolem pažby paprskometu. Otočil se ke svému doprovodu: „Bude lepší, když se rozdělíme do dvou skupin po pěti lidech a každá pak půjde po jednom chodníku. Dane, převezmi druhou skupinu!“

Riker, Doorn a tři další se od nich oddělili a přešli na druhou stranu ulice, kde kráčeli stejným tempem.

Město všude spalo.

„Domy bez čísel!“ řekl polohlasně Dhark a podíval se na Manu Čobeho, který okamžitě uhnul očima.

Zatím ušli půl kilometru, než došlo k očekávanému setkání — každý si ho přál, a přesto je překvapilo.

Žena, asi padesátiletá, s chlapcem, který nebyl starší deseti let, vyšli z domu vzdáleného od Dharka jen několik kroků. S lehkou zvědavostí si je prohlédla a pak řekla: „Dobrý večer!“

„. . . brý večer!“ odpověděl Ren, který na sobě nedal znát překvapení, že na Robonu zaslechl angličtinu. Pokračoval v cestě stále stejným tempem a donutil své kolegy, aby ho následovali.

Žena i dítě byli oblečeni do jednoduchých a čistých šatů. Držela chlapce za ruku. Kluk vypadal velmi ospale. „Také jste byli přiděleni k tři šest tři osm tři devět?“ ptala se žena a zvědavě přejížděla pohledem po jejich šatech. „Chtěla jsem, aby mě přidělili k Tři nula nula tři, ale Ochránci mi řekli, že jsem přišla pozdě. Teď musím Franka odvést k té, co mě vystřídá.“

Dívala se na Rena Dharka s bezelstnou zvědavostí, kráčela vedle něj a ptala se: „Ještě jsem vás ve Čtyři B čtyři tři neviděla, ale stále mám pocit, že vás znám. Bydlíte ve Dvě dvě malé, nebo Osm čtyři malá dvě?“

Ren musel odpovědět, jestli nechtěl, aby ho žena nezačala podezírat. Ale co jí měl říci? Co znamenala ta řada čísel a pojmů velikosti. Co znamenalo Dvě dvě malá?

„Nejsme přiděleni,“ řekl Dhark a ve stejný okamžik poznal, že se dopustil omylu.

„Nejste přiděleni?“ Hlas ženy zesílil. „Pět silných mužů, kteří by nebyli přiděleni pro práci v Osm osm šedá? Jak jste se dostali do Sedm tři šest?“

„My nejsme odsud!“ odpověděl Dhark trochu příkře. „Jsme z jiného města ..“

„Ze Starmoonu?“ ptala se žena překvapeně. Její chlapec ji zatahal za rukáv a plačky jí sděloval, že je unavený a že nemůže jít tak rychle.

„Ano, ze Starmoonu.“

„Nechtěla bych žít ve Starmoonu. Starlight je hezčí a větší město. Už by nás bylo přes milion, kdyby nás Ochránci nepře počítali ...“ Rozpovídala se a její zvědavost opadla.

Otázky a odpovědi létaly sem a tam. Ren se střezil použít jedinou číselnou kombinaci, které žena tak často vyslovovala. Pak se nevědomky dopustil další chyby.

„Z kterého města na Zemi pocházíte?“

„Země?“ podivila se žena, nechápavě se usmála a najednou ji opět přepadla zvědavost. „Co je to Země? Co to je za slovo? Ještě jsem ho neslyšela. Ani jsem neviděla muže v takových oblecích. Ale co je to Země? Co má znamenat taková hloupá otázka, ze kterého města pocházím? Přece víte, že každý, kdo žije ve Starlightu, se ve Starlightu i narodil! Nebo nevíte? Když to nevíte, kdo jste?“

Renův pokus zadržet ženu, která mluvila stále rychleji, přišel pozdě. Uskočila stranou, strhla chlapce k sobě a vykřikla, až se to neslo po celé tiché ulici: „Tady jsou! Jsou zde!“

Ale všichni lidé z ulice spali. Nikdo nezaslechl burčující volání ženy, která utíkala pryč a táhla za sebou malého chlapce.

Dali se do běhu. Na druhé straně ulice se rozběhla i Danova skupina. Žena s dítětem mezitím přeběhla křižovatku a běžela dál stejným směrem. Riker se k nim

na Dharkův pokyn opět připojil. Pak odbočili vpravo do úzké ulice. Pronikavý ženský křik rychle zmlkl.

Obklopilo je známé nepřirozené ticho. Dhark rychle svým přátelům zopakoval, co zažil.

„Zemi nezná. Ani to slovo v životě neslyšela. A ještě něco mě napadlo, čemu nerozumím ...“ Ren se tázavě podíval na své kolegy. „Ta žena říkala, že vede chlapce k zástupkyni. Co je to zástupkyně?“

Asi dvacet metrů od nich přešel přes ulici jeden Giant. Nevěnoval jim pozornost a zmizel se skloněnou hlavou v jednom z domů.

„Připadá mi to jako nějaký špatný film, kdyby to nebylo tak proklatě pravé!“ zavrčel Riker, který opět zjistil, že jeho silné nervy mají svou hranici výdrže.

„Zajímalo by mě, co ten Giant sleduje svými návštěvami!“ nadhodil Dhark a vrhl tázavý pohled na rudovlasého Sibiřana.

„Jdu s vámi!“ přikývl na slovo skoupý Doorn a tvářil se pořád stejně lhostejně. Jen zaměnil paralyzátor za těžký amfijský paprskomet.

Riker se ohromeně zeptal: „Snad nechceš jít za tím Giantem?“

„Co jiného?“ odvětil Dhark. „Převezmi velení skupiny. Jděte pomalu dál. Za chvíli se vrátíme ...“ A v duchu ještě dodal: Giant odejde z domu až po několika hodinách, pokud se mu jeho vědomí vrátí.

„Jděte pomalu dál!“ Tím se Dhark a Sibiřan rozloučili se skupinou. Nikdo se je nepokusil zadržet. Všichni věděli, že Dhark se důsledně řídí rozhodnutím, o kterém je přesvědčený, že je správné.

„Zvoní vám v uších?“ ptal se Dhark svého kolegy.

„Nebojte se, nejsem nervózní...“

Oba zmlkli. Postupně přešli přes úzkou ulici, která byla osvětlena tak ostrým světlem, jako by byl jasný den. U třetích domovních dveří nezaváhali. Dveře byly napůl otevřené. Dhark Doorna zadržel svým levým loktem. Pravým kolenem strčil do dveří a nahlédl do tmavého domu.

Zvuk podobný hadímu syčení znal. Přicházel z prvního poschodí. Hlavou Doornovi naznačil, aby ho následoval. Po špičkách se protáhli kolem zápraží, dostali se ke schodišti, které osvětlovalo světlo z ulice. Pomalu šli nahoru.

Hadi sykot zesílil, ale zároveň zaslechli i další zvuky. Někjaký muž mluvil pozemskou angličtinou prošpikovanou cizími slovy.

Ren i Doorn zůstali stát, jako by zarostli do země. Rozuměli každému slovu.

Někjaký pozemšťan děkoval Giantovi za prvotřídní ošetření.

Pak pochopili, že si zlomil stehenní kost. Včera! A teď dělal pod Giantovým dozorem první pokus o chůzi.

„Budete mě zajišťovat!“ zašeptal Dhark Sibiřanovi do ucha a pomalu postupoval nahoru. Konečně se dostal do prvního a zároveň jediného patra. Obklopila ho tma. Stejně jako na Zemi i zde nebyly v plastiku škvíry, kterými by do nitra budovy proudilo světlo.

Ren mířil k hadímu sykotu. Pak stanul u dveří, za kterými se Giant bavil s člověkem.

„Ne, už bolest necítím. Ani když zatížím svou pravou nohu.“

Dhark zalapal po dechu. Včera si ten muž zlomil nohu a už zase může chodit!

To je přece biologicky nemožné!

Musel se dozvědět, co se za dveřmi opravdu děje!

Zesílil tlak ramene proti dveřím, ještě ho zvýšil, když uslyšel zvlášť silné zasycení. V tu chvíli se dveře bezhlučně otevřely.

Dhark se díval do ložnice, ve které stálo široké lůžko. Vedle něj postával asi třicetiletý muž a u něj, zády ke dveřím, Giant.

Muž se opíral o pravou nohu a rozpaženými rukama udržoval rovnováhu. Najednou si všiml, že nejsou sami. Výraz v jeho tváři se rychle změnil a ústa se sama otvírala k výkřiku. Giant se chtěl otočit, ale stihl jen půlobrat. Pak se zřítil zasažen paprskem paralyzátoru.

„Co jste to udělal?“ vykřikl muž. „Co — jste — to udělal?“ Každé slovo protáhl a hlasitě zařval.

„To nechtě na mně!“ okřikl ho Dhark. Překročil Gianta a přistoupil k neznámému.

Tomu z očí sálal vztek a zlost. Krátkým pohledem přejel po Dharkovu paralyzátoru. „Zastrčte ten svůj prokletý paprskomet, nebo mě s ním také chcete poslat k zemi?“

Ren sklonil zbraň a měřil si překvapeně ramenatého chlapa, který byl navlečen do tílka a krátkých kalhot. Jeho pravé stehno vypadalo zcela obvykle, ani stopa po zlomenině.

„Přikázal jsem vám, abyste schoval ten paprskomet!“ Muž se ho nebál a blížil se s pozvednutými rukama jako nějaký boxer. Znovu se podíval na Renovu zbraň a zaváhal. „Tenhle model znám. Odkud je?“

Dhark ukázal na široké lůžko a klidně se zeptal: „Mohu se posadit? Rád bych si s vámi promluvil ...“

„Já taky!“ Znělo to ale výhrůžně. „Nemám rád chlapy, kteří vtrhnou do cizího domu a s ledovým klidem střídají kolem sebe z paprskometů.“

Dhark se dokázal vyhnout bleskově provedenému úderu pohnutím hlavy, ale druhé ráně už neunikl. Pěst ho zasáhla plnou silou do levého ramene. Zavrával a klopýtl přes Giantovo tělo. Narazil na zeď a náraz ho obrátil k útočníkovi zády. Zbraň držel pořád v ruce.

Čekal třetí ránu. Jeho protivník se blížil, ale nepřírozeně pomalu. Dhark využil čas, aby se narovnal. Ten druhý se s obličejem zkřiveným bolestí dopotácel k lůžku.

„Jestli jsem si zase zlomil nohu ...“ zaslechl Dhark. Přiskočil mu na pomoc. Muž nebyl schopen ani sám ulehnout. Ren zastrčil paralyzátor, uchopil tiše sténajícího muže a položil ho na lůžko. Když zaslechl ode dveří jakýsi tichý zvuk,

rychle se obrátil.

Arc Doorn stál se zamračeným obličejem u dveří do pokoje, ale mlčel. Jeho zbraně, které držel v rukou, mluvily za něj.

„Ten patří k vám?“ vyptával se muž na lůžku.

Dhark přikývl. Lidé ze Starlightu pro něj znamenali hádanku.

Na rozdíl od ženy s dítětem, která neustále mluvila v záhadných číselných kódech, hovořil tento mladý muž rozumně.

„Poslyšte . . .“ začal Dhark, „nepřišli jsme, abychom někomu způsobili potíže. Giant bude za pár hodin zase v pořádku a...“

„Jak to nazýváte Ochránce? Jak? Giant?“

Dhark vsadil všechno na jednu kartu. Nemohli už mnoho ztratit. „Oba pocházíme ze Země . . . stejně jako vy!“

„Země? Říkal jste ze ... ze Země? Zvláštní ... A kde by ta Země měla ležet? Tohle slovo jsem v životě neslyšel!“

Do jeho pohledu se vloudilo nepřátelství. Dhark pokrčil rameny. „Ano, kde by Země mohla ležet. To nevíme. Zabloudili jsme . . .“

Tyhle informace vše jen zhoršily. „Zabloudili?“ opakoval muž. „Zabloudili . . .!? Země? A vlastněte model paprskometu, který neznám! Máte šaty, jaké jsem zatím neviděl . . .“

„Říkal jsem, že jsme se ztratili!“ skočil mu Dhark do řeči.

Muž prudce vykřikl: „Vše, co říkáte, je lež! Jste nebezpeční! Zmizte! Vypadněte!“

Ren beze slova vstal. Muž na lůžku byl rozhodnutý, že už neřekne ani slovo. Ren cítil, když kráčel ke dveřím, jak se mu do zad vpaluje jeho pohled. Arc ho čekal na schodišti. Tiše za sebou zavřeli dveře. Mezi Renem a Arcem nepadla ani jedna otázka.

Otevřenými domovními dveřmi padalo do nitra budovy světlo z ulice.

Vyšli ven a rozhlédli se. Po Rikerově skupině ani stopa! Dlouhá rovná ulice byla liduprázdná.

* * *

Chris Shanton a Hadrum Ismaran se setkali před archivem velké vysílací stanice. Bylo na chlup deset hodin místního času.

Hlavní technik nechal svého psího robota doma. Nebylo znát, že včera nezamhouřil ani oko. Arab vypadal trochu unaveně, ale únava ho opustila, když v archivu, za jedním z registračních přístrojů, spatřil sedět Panteua, který jim záměrně nevěnoval ani jeden pohled.

Chris Shanton, který určitě nepředstavoval ideál lidské krásy, přistoupil k Panteuovi, píchl do něj prstem a donutil ho, aby vzhlédl.

„Dobrý den!“ začal Shanton a rozhodně to neznělo nijak přátelsky. Pak vrhl

pohled na fólii, kterou třimal v ruce a měl na ní vypsány různé katalogové značky. „ . . .tyhle pásky bych si rád vypůjčil. Pak se zarazil, protože Panteu se vůbec nepohnul, aby do počítače zadal katalogová čísla. „Příteličku , . .“ burácel Chris a jeho kulatá hlava dostala barvu zralého rajského jablíčka. „Jestli si myslíte . . .“

„Prosím, opakujte své údaje!“ požádal Panteu neosobním hlasem a vrhl na Ismarana, který stál opodál, číhavý pohled.

Tady něco nesouhlasí, zjistil Arab a celá záležitost ho začala více zajímat. Vnitřně se připravil na nějaké překvapení.

Panteu zadal Shantonův požadavek do počítače. Třikrát se objevila zelená a pak dvakrát červená, znovu zelená, rudá, pak osmkrát zelená a na závěr čtyřikrát červená.

Z devatenácti kazet jich nebylo k dispozici rovných sedm!

„Kdo je má?“ zašeptal Shanton a naklonil se k Panteuovi.

„Včera zde byly! Včera večer. Už celé týdny se o pásky se záznamy nikdo nezajímá...“

„Když zde nejsou, tak si je někdo vypůjčil!“ odpověděl Panteu arogantně. „Nejsem povinen, abych vám říkal, kdo si pásky půjčil. Červená udává, že výpůjčka řádně proběhla registračním programem.“

Shanton, který měl jinak velký smysl pro humor, se náhle stal největším su-
charem na Hope. „Dejte sem pásky, které jsou k dispozici!“

Panteu ukazoval až přílišnou horlivost, když tiskl tlačítko Start. Z otvoru vyklouzlo postupně dvanáct kazet s pásky. Panteu znovu překontroloval jejich označení, požádal Shantona o jeho kód, vložil ho do počítače a přisunul kazety k Shantonovi. Ten se podíval na připravenou fólii a okamžitě poznal, že nejdůležitější pásky chybějí. Nedal však na sobě nic znát, když spolu s Ismaranem opouštěli budovu archivu.

„Na Hope žije jistý Mario Ubarsa, váš milý kolega, kterému nebylo líto 300 galaxů, aby se dozvěděl, o čem jsme minulou noc mluvili. On má ty pásky! Já mu je vyrvu z chřtánu!“

Arab vzal Shantonovu hrozbu doslovně. „Opravdu chcete násilím...?“

Chris mávl rukou. „Na to jsem už starý. Musí mě něco napadnout, abych dostal Ubarsu na háček. Tak a jsme tady. Hádám, že si oba zasloužíme dobrý doušek Johnyho Walkera. Hmm ...“ Najednou se rozzlobený technik srdečně rozesmál. „ . . .něco takového se na Hope pořád najde! Škoda že láhev je plná už jen z poloviny. Na Zemi dokázali pálit věci! Na Hope by tou svou kořalkou jednoho klidně otrávnili...“

Odhodil kazety na stůl, usadil Ismarana do křesla, sklonil se nad psacím stolem a zasténal, protože mu v cestě bránilo kulaté břicho, sáhl do zásuvky a obrátil se k Ismaranovi s lahví Johnyho Walkera.

Sklenky stály na stolku pod oknem. Chris Shanton nešetřil, když naléval.

Chrisův obličej se zkrivil. Chvilí nápoj převaloval v ústech, číchl k nápoji,

zavrtěl hlavou a zabručel: „To už ani nevím, jak Johny Walker chutná? Zvláštní pachů, ale co ...? Na zdraví, Hadrume!“

Obě sklenky byly prázdné. Shanton uložil láhev na staré místo, došel ke své židli a opatrně se posadil. Některé z nich občas pod náhlým závažím praskly.

„Podívejme se na seznam, co nám z archivu zbylo, Hadrume . . .“

Ismaran předčítal katalogová čísla. Shanton pátral na jedné listině po jednotlivých názvech.

„45 Caesar 7b, hyperprostorové vysílání, 23. ledna 2052, 21.01 hodin místního času. Délka záznamu ... Co to mám se svýma očima? Písmena mi plavou, Hadrume...“

Hadrume se pomalu nakláněl kupředu. Pohyb jeho hlavy se zrychloval a nakonec udeřila o stolní desku.

„Hadrume...?“ Chris Shanton nevěděl, jestli bdí nebo sní. Hlava jeho společníka najednou neměla jasné tvary. Teď se mu začalo vše před očima točit a na víčka mu sedla olověná únava. Whisky, blesklo mu ještě hlavou a ruka mu sjela k tlačítku videofonu. Prsty už ale neměly sílu spínač stisknout.

* * *

Nervy drásající napětí na základně T-XXX pomalu opadalo, když se zatím potvzoval názor, že přilet čtyř giantských kulových lodí do údolí řeky Tachat patří spíše troskám zničených giantských lodí než jejich stanici.

Kapitán Bowden vstoupil do velitelské místnosti. Důstojník požíval zvláštní generálovy důvěry. Před chvílí navštívil radiostanici a vrátil se odtud rozrušený. Generál na chvíli přerušil sledování velké obrazovky.

„Generále, podívejte se na tohle . . .“ řekl Bowden a vtiskl mu do ruky svazek dlouhých a úzkých fólií.

John Martell se překvapeně podíval na řetěz písmen, která nedávala smysl. „Co to má znamenat?“ zeptal se ostře. Uplynulé hodiny náročné na nervy zanechaly své stopy. Na stanici žili lidé a ne bezduché stroje.

Kapitán ztišil hlas. Informace byly určeny pouze generálovi. „Pamatujete se na Dharkovu zprávu o nálezu v radarové stanici na Plutu? Získali jsme tam řadu nahraných giantských hlášení a mezi nimi řetěz písmen. Tehdejší pokusy jednoznačně dokázaly, že když přes VKV odvysíláte tahle písmena, vnímá je otupělá posádka jako příkazy a okamžitě je i plní . . .“

Ren Dhark jim vyprávěl tolik neuvěřitelných věcí, že Martell tyhle informace okamžitě pustil z hlavy. „Vy tvrdíte, že tahle bláznivá písmena obsahují příkazy lidem, kteří venku rozřezávají trosky a nakládají do transportních lodí?“

„Ano,“ přikývl kapitán. „V souvislosti s tímto zaznamenaným vysláním, které přišlo z jedné ze čtyř kulových lodí, jsme v radiostanici zjistili, že část lidí začala dělat jinou práci. Bylo to hrozné a zvláštní zároveň, když jsme viděli, jak přesně

reagovali. Jako stroje, generále!“

„Jako stroje . . .“ povzdechl si Martell. „Lidé degradovaní na bezduché stroje . . .?“ Větu nedokončil „Té řadě písmen nerozumím. Vokály, konstanty, všechno promíchané . . .“

Kapitán ho přerušil. „Možná Giantové nevysílají ani vokály, ani konstanty, ale jen impulzy. Ale naše technika je zaznamenává jako písmena.“

„Aguhgdwlhrtigdmmgaeik,“ četl Martell a písmenka mu začala tančit před očima. Pak se zarazil. Hlavou mu vířil roj myšlenek. Vrátil Bowdenovi fólie. „Jed'te s tím za doktorem Saranem. Předějte mu můj návrh. Musí ... ne, to ne. Když za lékaři přijde někdo z laiků s rozkazem, vždy zareagují alergicky. Poproste ho, aby se slabým VKV vysílačem, který by nešlo zaměřit, pokusil ovlivnit jednoho z osmi bezduchých zajatců . . .“

Kapitán Bowden se odvážil vyslovit námitku. „Generále, Ren Dhark už na Plutu přece zjistil, že letargická posádka . . .“

„Kapitáne,“ vyštěkl Martell, „mohu mít i svůj vlastní názor? Dovolíte mi to? Vy dokážete pochopit, že se lidský mozek změní v rádiový přijímač? Já ne! A dokud nebudu mít přesvědčivé důkazy, neuvěřím.“

„Okay!“ přikývl kapitán. I Martell si všiml, že Bowden by mu raději řekl cosi jiného. Prkenným krokem opustil místnost a jel vzhůru do staniční ošetřovny. Tam našel doktora Sarana a přednesl mu generálovu prosbu.

Když mu podal jednotlivé fólie, doktor se na ně krátce podíval, pak je odsunul stranou. Ostrým hlasem prohlásil: „Vyřid'te generálu Martellovi, že nemocní lidé nejsou pokusní králíci!“ Pak začal mluvit stále hlasitěji a na čele mu vystoupily žíly. „Jak mám, k čertu, pak jednotlivé letargiky zase zklidnit? Jak si to generál vůbec představuje? Kapitáne . . .“ Doktor se přinutil ke klidu. „Napněte uši a generálovu vyřid'te tohle: Naši letargici jsou i přes den v klidu. Pokud jim předám tenhle řetěz pomoci vysílačky VKV, zmobilizují je. Budou pak pobíhat po místnosti jako banda cvoků a pokusí se plnit předaný rozkaz. A budou to dělat tak dlouho, dokud se nezhroutí vyčerpáním a nezemřou !

Tím bych je zabil ! Nebo máte v podkladech nějaký impuls, kterým bychom mohli každý rádiový příkaz zrušit?“

„Odkud to mám vědět, doktore?“ odpověděl Bowden, ale Saranovy argumenty na něj zapůsobily.

Lékař ukázal unaveným gestem na fólie. „Vemte si to. Řekněte generálovu . . .“ Zarazil se, mávl rukou jako nějaký vyčerpaný člověk, pak se sebral a pokračoval: „Řekněte mu pouze to, co jste právě slyšel.“

Pak už byl Juan Sarano zase sám. Na stole už nebyly žádné fólie. Vzpomínal na stovky neúspěšných pokusů.

Pokud ten Dhark nebude schopen přivodit na Zemi zásadní zvrat, a to co nejdříve, pak lidé do dvou let vymřou.

Potřásl hlavou, ale uvnitř věřil, že plavého Dharka opět uvidí a opět ucítí

nedefinovatelnou sílu, která z něj vychází.

„Jeden člověk sám proti cizí, velice silné invazi . . .“

Otázka, která se skrývala za jeho myšlenkami, zůstala viset uprostřed místnosti.

Opravdu je sám?

* * *

Na Hope nic nechybělo tolik jako vědci, odborníci a inženýři!

Před rokem, když z Cent Field odstartovala GALAXY s 50 000 vystěhovalci, aby je dopravila do systému Deneb, se předpokládalo, že to bude jeden z mnoha dalších transportů. Během několika let měla být Dorado, planeta Denebu, osídlena několika desítkami milionů lidí a zabezpečit tak Zemi ventil pro problém přelidnění.

Ale vše dopadlo jinak.

Díky chybě při prostorové konverzi se loď místo skoku měřícího maximálně 1,7 světelného roku, ztratila v Galaxii mezi hvězdami a nakonec byla donucena přistát na Hope.

Během cesty se přerušil veškerý kontakt s mateřskou planetou. Solární systém se ztratil mezi myriádami sluncí. Na Hope se lidé museli sami vypořádat se životem na panenské planetě bez podpory Země.

Ale osud opět zakročil. Ren Dhark objevil na Deluge v rozsáhlém jeskynním komplexu obří průmyslový dóm, který zabíral rozlohu devadesáti čtverečních kilometrů a sahal do výše tisíce metrů. Pak narazil na jeskyni, ve které se nacházela téměř dokončená POINT OF.

Potřeba vědců a inženýrů náhle několikanásobně stoupla. Tenkrát se zjistilo, že takových lidí je na Hope málo a většinou se ani nejedná o špičkové odborníky.

Přesto se lidé na Hope nemuseli za svou práci stydět. Na kontinentu Main Island vystavěli město Cattan, ubránili se útokům Amfiů, sídlících na deváté planetě a nakonec je zcela vyhnali z planetární soustavy. Dokončili POINT OF a odstartovali s ní do kosmu. Všech 50 000 kolonistů v ní spatřovalo odrazový můstek pro nalezení Země. Zemi se podařilo opravdu najít, ale tehdy už nepatřila lidem.

To vše probíhalo Berndu Eylersovi hlavou při cestě k centrálnímu náměstí průmyslového dómu. Vysílačkou oznámil vědcům a technikům, kteří pracovali na výzkumu v průmyslovém dómu, senzaci první velikosti a udal místo, kam má namířeno.

Vůz zastavil na okraji náměstí, přesně tam, kam ho zavedl Eylerův myšlenkový příkaz. Očekávalo je jedenáct mužů. Pohled na perlově lesklé koule, které se odpoutávají ze svých lůžek, bleskově startují a jedna po druhé mizí v jednom z početných strojů, všem okolo dávno zevšedněl.

Eylers se ujistil, že stojí přesně proti místu, kde se nachází transmitter, který spojoval Deluge se čtvrtým kontinentem.

„Proč to všechno?“ vyptávali se ho.

Těsně třicet metrů před modrofialovým pláštěm nějakého obřího přístroje, který se dotýkal stropu jeskyně, se všichni zastavili. Konkávně tvarovaná stěna strojové soupravy měřila dobrých čtyřicet metrů. Všichni se soucitně smáli, když Eylers tvrdil, že za unitalovým pláštěm se skrývá velký transmitter. Nezměnili svůj názor ani poté, když jim sdělil, že tuto informaci získal díky mentcapu.

„A jak se dostanete skrze unita!“ vyptávali se ho posměšně.

„Mentcap mi nedal návod, jak plášť otevřít nebo odstranit. Ale informace mentcapu zatím vždy mluvily pravdu. Doufám, že nebudu muset obtěžovat Výkonný výbor, abych vás zde přiměl postavit potřebné vědecké přístroje.“

Pár vědců si cosi šeptalo, jiní se soucitně uculovali. Všichni dobře věděli, kdo Bernd Eylers je. Ale také věděli, že jeho práce nemá nic společného s vědeckým výzkumem.

Jen tři z nich, kteří zkoumali ovládací funkce na protějším transmitteru, projevíli nadšení. Dali se Eylersovi plně k dispozici. Nezapomněli, že to byl on a Art Hooker, kteří poprvé prošli transmitterem ze Čtvrtého kontinentu sem na Deluge.

Téměř lhostejně pak i ostatní prohlásili, že jsou. ochotni Eylersovi pomáhat najít vchod k velkému transmitteru.

Na silný myšlenkový příkaz se objevily tři řady koulí, zformovaly se do pullmanů a s pasažéry rychle odlétaly pryč,

Eylers přistoupil k plášti. Byl hladký jako zrcadlo a chladil. Eylers začal prohledávat modrofialový povrch ve výši svých očí. Doufal, že nalezne dlouhou, jako vlas tenkou rýhu, ale ať se spolu s Paulem Renoirem snažili jak chtěli, nenašel nic.

Tak uplynula celá půlhodina. Technici a specialisté přijeli i se svými výkonnými přístroji. Postupně je skládali dohromady a zkoušeli jejich chod. Pak ohlásili Gulbransenovi, vědci, který se zabýval defektoskopickou technikou a prosvěcováním materiálů, že je vše připraveno. Ten nakonec ještě dodal: „...do dneška se nepodařilo unital přesvítit, i když byl jen jeden milimetr tenký,“

Bernd Eylers nereagoval.

„Domýšlivá společnost!“ zašeptal Renoir.

Eylers mu to nehodlal vyvracet. Díval se, jak vědci začali s prací. Odborné výrazy jako zkoušky napětíových polí, nebo zachycení molekulárních, pro něj znamenaly prázdná slova.

„Haló!“ polekal je hlasitý pozdrav, který někdo vykřikl za jejich zády.

Přes kruhové náměstí přecházel Art Hooker a hrnul se k Eylersovi. „Použil jsem transmitter ze Čtvrtého kontinentu,“ vysvětloval. „Vylamujeme si na červené rudě jeden zub za druhým...“

„Ve strojní jeskyni rovněž!“ informoval ho Eylers. „Až na specifickou hmotnost nic nemáme. I analytické přístroje Tajemných selhaly.“

Art Hooker se choval, jako by nic jiného ani nečekal. „Co se tady děje?“

Nejprve se tvářil udiveně, pak nadšeně, čím déle Eylerse poslouchal. „Víte přesně, že tenhle mamut je ten pravý?“

„Prosím!“ ohradil se Eylers a ukázal na náměstí. „A přesně proti němu leží malý transmitter. Podle údajů mentcapu se musí velký transmitter schovávat pod tímhle pláštěm.“

„Hrome .. !“ zavrčel prospektor. „Moje nálada se zlepšila. Eylersi, už jste myslel na to, že velký přístroj by nás mohl odtransportovat na domovský svět Tajemných?“

„Vy fantasto!“ poznamenal Eylers suše. „Byl bych mnohem spokojenější, kdybychom nejdřív to zařízení našli. Co se bude dít pak, přenechám budoucnosti. Ale máte ponětí o zdejší situaci, Hookere. Mnozí ze zdejších pánů jsou natolik přesvědčeni o svých kvalitách, že jsou pohodlní objasnit mně i Renoirovi svou práci jednoduchými pojmy.“

Prospektor lehce přikývl. „Tenhle druh lidí znám. Třetí, Čtvrtá kvalita. Opravdový odborník je skromný, protože si uvědomuje, jak málo toho ví. Škoda že jsem se pohněval s Marcem Etzelem, jinak bych mu navrhl, aby ty pány poslal na několik neděl na čtvrtý kontinent. Třetí den by z nich byli opět obyčejní lidé. Zaručeně po prvním setkání s piraněmi!“

Přístroj, vybavený čtyřmi koly, přijel až těsně ke stěně. Vypadal jako vodní stříkačka z dvacátého století.

Krátká kovová trubka opatřená tryskou zamířila na zeď. Muž stojící za malým ovládacím pultem zakřičel: „Vrhač začne pracovat za deset sekund.“

Všichni se stáhli dozadu.

Po uplynutí deseti sekund vytryskl z trysky tmavozelený, roztažený paprsek, narazil na neporušený plášť gigantického stroje a nanášel tenoučký film, který, jak postupně vysychal, ztrácel barvu, až ho lidské oči nedokázaly zahlédnout.

Přístroj projížděl cestu měřící čtyři sta metrů stále stejným tempem. Nanášel film na poslední třetinu plochy, když dva muži přivezli celou baterii světlometů a pětici dalších přístrojů. Jeden z nich byl osazen komplikovanou soustavou zrcadel. Eylers ještě rozeznal tři směrové zářiče, které mířily na unitalovou stěnu.

Gulbransen právě procházel kolem a Eylers ho na chvíli zastavil, „Proč jste na stěnu nanášel tu tenkou vrstvu? Co tím chcete dosáhnout?“

„Nanášený film má o devadesát stupňů pootočenou polarizaci. Tím je natočen v pravém úhlu k rovině dopadu světla, a proto odráží jen velmi malé kvantum světelných vln ... při určitém úhlu dopadu dokonce nic.“

Mohl byste klidně říci: Co s tím? Ale film má další vlastnost. Jestli je v předmětu, na kterém se uchytlí, nějaká štěrbin, i když je jen jeden nanometr široká, pak film změní stejně jako pravoúhlá rovina při dopadu světla svou

polarizační rovinu o sto osmdesát stupňů. Jinými slovy: neodráží napravo, ale v úhlu devadesáti stupňů vlevo.

Když takovou věc zpozorujeme, místo označíme a pomocí mikroskopie ho prozkoumáme. Ještě nějaké otázky?“

A důležitě se vypínal nad nevědomým laikem. Že ho Paul Renoir pojmenoval pitomcem, už neslyšel.

Pokus běžel a čas plynul. Už prověřili polovinu ze čtyřsetmetrové vzdálenosti. Pomalu se přibližovali k levému okraji unitalové stěny, zabírající přes 2 000 Čtverečních metrů.

I Bernd Eylers přestal věřit, že by na stěně něco našli, když zaslechl několikahlasný výkřik.

Ve spoji lehce zaoblené kovové hrany, která vedla až ke stropu jeskyně, objevili vlasovou štěrbinu o síle 0,023 nanometru. Táhl se po celé šířce nanoseného pásu.

„Na druhé straně musíme najít další štěrbinu,“ prohlašoval Eylers a měl výbornou náladu. Vtom se ozval jeho videotelefon. Klidně stiskl tlačítko.

„Eylersi ...“

Ten hlas přece znal. Ale nedokázal okamžitě určit, komu patří. Čekal s odpovědí tak dlouho, dokud nenaskočil i obraz.

Perk Vega, primář cattanské nemocnice, si ho pronikavě měřil. Eylers se marně snažil uhádnout, co mu lékař chce.

„... před hodinou k nám dopravili Chrise Shantona a Hadruma Ismarana, oba v bezvědomí. Diagnóza: otrava candabin-methioxidem!“ „Hrozí nějaké nebezpečí, Vego?“

„Ne. Dávka, kterou dostali, byla příliš malá, aby působila letálně...“ Eylers lékaře přerušil. „Ten ... oxid ... v čem je jeho jedovatost?“ „Je to vlastně toxikum, které zpočátku působí jako silné hypnotikum a pak začne napadat cerebrální nervový systém ...“

„Vego,“ skočil mu do řeči, „co přinesly vzorky žaludečního obsahu?“

„Whisky a candabinmethioxid!“

„Whisky? Na Hope máme něco takového?“

„Asi ano ...“

„Kde je našli?“

„Oba leželi v Shantonově kanceláři. Opravdu záhada. Proto jsem vám zavolal.“

„Už jsou při vědomí?“

„Když budou mít štěstí, tak asi za čtyři až šest hodin ...“

„Dobře, pak mi zavolejte. Dva muži musí prohledat Shantonovu kancelář, a stejně tak i Ismaranovu ... ale ti už vědí, co v takových případech mají udělat. Já přiletím tak rychle, jak budu moci. Konec!“ Vypnul obrazovku a hořce si ulevil: „Hrome, a to se muselo stát zrovna teď!“

„Vy se chcete vrátit do Cattanu?“ zeptal se Paul Renoir zklamaně.
„Musím. Lidi, kteří rozdávají jed, nenávidím jako mor.“ Obrátil se k Hookerovi. „Je na Čtvrtém nějaký výsadkový člun?“
„Dokonce dva!“
„Okay, pak využiju transmitter a do Cattanu poletím ze Čtvrtého. Renoire, zůstaňte zde a pozorujte, jak to půjde dál. Vrátím se tak rychle, jak to stihnu.

* * *

Starlight bylo podivné město. Hlavně v noci.
Na širokých a jasně osvětlených ulicích nebylo vidět živáčka. Nikde ani stopa po Danu Rikerovi nebo po odvěčených lidech, kterým odebrali všechny vzpomínky na vzdálenou Zemi.

„Co se stane, jestliže ten chlapík nahoře zburcuje Gianty?“ zeptal se téměř lhostejně Arc Doorn.

Tento malý, zavalitý muž s nepěstěnými vlasy, byl díky své spolehlivosti pravý poklad.

„Tomu těžko zabráním,“ odvětil Ren a vytáhl skrytý videofon.

„Zde Ren Dane, ozvi se. Zde Ren, Dane, ozvi se, prosím . ..!“

Pak to cvaklo. Malá obrazovka se rozsvítila a Ren poznal muže, kteří zůstali na stráž u Blesků. Než něco stačili říci, Dhark položil otázku: „Přijali jste nějaké nouzové nebo zkomolené volání?“

„Ne. Co se ...“

Dhark už přepnul přístroj na frekvenci smlouvenou s Danem.

„Zde Ren, Dane, ozvi se. Zde Ren, Dane, ozvi se, prosím . ..!“

Praskání statické elektřiny bylo vše, co slyšeli.

„Pak je musíme jít hledat!“ poznamenal Sibiřan.

„Ano, ve městě, které má milion obyvatel a je úplně cizí, Areu! Sám víte, co to znamená.“

Přišli zprava. Vzadu pak ležela křižovatka, na které odbočovali. Podle dohody měl Dan Riker se svou skupinou jít pomalu dál. Ale co se stalo, když byli s Doornem uvnitř v domě?

„Jdeme!“

Přešli ulici a kráčeli po druhé straně dolů do města. Jeden dům vypadal jako druhý. Monotónnost budov uspávala.

„Sto kroků!“ řekl Arc tiše. Zatím procházeli kolem domů, jejichž okna byla tmavá.

Ren se okamžitě zastavil. Jestliže jejich pozorování vychází z chybného předpokladu, pak už se dostali do nepříjemné situace, aniž by to tušili.

Dům, ve kterém potkal Gianta, měl rovněž tmavá okna, i když v ložnici s oknem do ulice bylo světla dost.

Jednosměrná skla! Skla, jaká se na Zemi v posledních letech už nevyráběla. Giantové museli na Zemi demontovat továrnu, která vyráběla podle zastaralé technologie. Světlo bylo vpuštěno do pokoje, ale žádný paprsek nešel ven.

Výraz Arcova obličejů zůstával pořád stejný — podmračená lhostejná tvář, ale ostrý, pátravý zrak mluvil o něčem jiném.

„Tři sta kroků!“

Všechny domovní dveře byly zavřené. Nikde nespatri ani Gianta, ani člověka. Zdálo se, že putují mrtvým městem. Přesto se Dharka zmocňoval pocit, že je kdosi neustále sleduje.

„Ještě dalších sto ...“

Úzká ulička se táhla snad donekonečna. Díky optickému klamu se obě strany sbíhaly na horizontu do jednoho bodu.

Dharkův krok se zpomaloval. Nevšímal si toho. Ruce mu sevřely těžké paprskomety amfijské konstrukce. Byly nastaveny na nejvyšší výkon.

Současně s Arcem zahlédl na druhé straně ulice zničený videofon. Ještě dva kroky. Doorn se pro něj chtěl sehnout.

„Pozor!“ zasyčel Dhark. Pocit, že pochodují s otevřenýma očima do pasti, sílil. Zničený videofon zůstal za nimi. Pomalu šli dále.

Proč Giantové nezaútočí? Vždyť byli vládci planety! Měli i početní převahu a proti nim tu stáli jen dva muži.

Jestliže se chtěli vyhnout riziku, proč neposlali své lidské otroky. Levnější mužstvo než pozemšťany nikde nenajdou!

Pohledem přejížděli z jedné strany ulice na druhou. Ale vzhůru k obloze se nepodívali.

Konečně se Ren zastavil a obrátil se k Doornovi.

„Doorne, proč nesebrali zničený videofon? Co tím ...“ Pohlédl vzhůru ke hvězdám.

Několik hvězd zmizelo a pak se opět objevilo. Hned pochopil, odkud hrozí nebezpečí.

Vystřelil z obou zbraní tam, kde se hvězdy ztrácely a znovu objevovaly. Někde nad nimi se pohybovala antigravitační plošina nebo obyčejné vznášedlo.

Vezmi si paprskomet Tajemných, problesklo mu hlavou — zbraň, která mění anorganickou hmotu v drobný prášek.

Sibiřan chladnokrevně vypálil na cíl, který se dal vysledovat jen zhasínáním a rozsvěcováním hvězd.

Ren změnil zbraň v pravé ruce. Pravičku měl mnohem rychlejší a jistější.

Ze zbraně vyrazil se zasyčením jasný paprsek.

Velká antigravitační plošina narazila v ostrém úhlu na zem. Plastikový beton se vlivem silného tření taval. Z místa dopadu stoupal k nebi bílý oblak. Arc Doorn ještě vypálil na plošinu ze svého paralyzátoru.

Ren přejížděl očima po obloze. Bylo to až příliš jednoduché a rychlé. Poznal,

kdo tvořil posádku plošiny: lidé!

Protože byl sám pozemšťan, dobře znal lidskou nápaditost.

„Ještě tři, Doorne!“

Všiml si mizejících hvězd na třech místech. K místu, kde stáli, se řítily tři antigravitační plošiny.

Zbude ještě čas, aby rozstřelil svým paprskometem jedny domovní dveře? Jedna část dveří zmizela, než k nim stihli doběhnout. Zbytek se rozletěl s hlasitým praskotem, když do něj Dhark narazil ramenem.

Púdorys všech domů byl stejný.

Na chodbě se rozsvítilo světlo. Před nimi stáli tři muži, žena a dvě děti. Všichni, i děti, třímali v rukou paralyzátory. V dětských očích nebylo ani stopy po nějakém strachu, ale svítila v nich rozhodnost stejně jako u dospělých.

Nikdy v životě nemačkal Ren spoušť s takovým váháním.

Všichni spadli na zem.

„Já jsem je nezabil,“ vyjekl za ním Sibiřan.

„Honem dál!“

Ted' byli na útěku ve snaze zachránit holý život. Pouhá myšlenka na pátrání po Rikerovi a jeho lidech znamenala mrhání energií.

Ren přeskočil nehybná lidská těla. Trochu ho uklidňovalo, že se za několik hodin proberou.

Za domem, musí být nějaká zahrada nebo trávník. Na Zemi by tam určitě byl. Snad ten zvyk přebrali i Giantové. A na zahrádku by navazovala další. Na jejím konci by pak stál nejbližší plastický dům.

Tam se musí dostat, pak proběhnout úzkou cestou s pruhy zeleně — jestli ovšem na Robonu stavěli města podle pozemského vzoru.

Minuli obývací pokoj, vpravo vedly schody do vrchního patra. Jasná záře obrazovky donutila Rena, aby se podíval jejím směrem. Hlasitost byla stažena na minimum, ale přesto bylo komentáři rozumět. Jasný obraz ukazoval s hroznou přesností, co obyvatelstvu Starlightu nabízela ten večer televize:

Přenos ukazoval Dana Rikera a sedm jeho mužů.

* * *

John Martell se vyděsil. Už hodiny seděl u obrazovky a sledoval, co se děje dole v údolí a částečně i na úbočí Mount Ringu, kde se roztrhl jeden z kulových korábů.

Jedna ze čtveřice giantských bitevních lodí startovala.

Poprvé ve svém životě zažil Martell a jeho štáb start kulové kosmické lodí. Ovšem mnohem působivější podívaná to pak byla pro mladé důstojníky v hlásce na vrcholu Mount Kingu.

Jorg Alsop zamířil optiku přímo na startující loď. Díky silnému světlu

giantského světloometu mohli rozeznat velké množství podrobností.

Alsopovy oči si brzy zvykly na rychlé a jasné světelné dráhy, které se nedotýkaly skalního podloží. Loď se zvedala.

Vystřelila k obloze. Barvy energetických drah zazářily jasněji. Už se skoro blížily žhavé bělobě. Na břehu řeky poseté kameny se rýsovaly dva několik metrů tlusté soustředné kruhy — stopy, které zanechala startující loď.

V těch místech byla většina kamenů rozdrčena na prach vahou mnoha milionů tun.

Jorg Alsop se strašlivě polekal. Nejprve si myslel, že má halucinace, ale mezitím se ujistil, že kulový obr míří ke špičce Mount Kingu.

Zaměřili je?

Udeřila poslední hodinka pro zbytek svobodných lidských bytostí?

Slyšel, jak se kamarádi vyptávají, jak křičí. Pak na ně zařval také, nastalou situaci nedokázal už unést, byla příliš strašná.

Loď se k nim řítila závratnou rychlostí. Žhavý prstenec, který lehce dokázal vynést celou obří kouli k nebi, mířil stále výš.

Ještě sto metrů a pak se kosmická loď dostane nad nejvyšší bod Mount Kingu.

Kosmická loď byla tak blízko, že si na ni mohli málem sáhnout.

Trup měřící čtyři sta metrů v průměru, vyrobený z neznámého kovu. Po obou prstencích a teleskopických nohách nezbyla ani stopa. Nikde sebemenší štěrbina!

Třicet metrů nad vrcholkem hory se loď zastavila. Její motory vyvrhovaly do tmavé noci žhavé paprsky.

„Ne! Ne ...,“ křičel Jorg i jeho společník.

Paprsky zmizely stejně jako světelný věnec kolem poledníku.

Rozdrť nás! Rozdrť špičku Mount Kingu ... Jorg viděl, jak koule padá dolů a už už slyšel skřípavý náraz.

Co však drželo ty miliony tun ve vzduchu? Jak mohla stát na jednom místě, aniž by pracovaly motory?

„Bože ...“ zasténal a zakryl si dlaněmi obličej.

Antigravitace! Drží kosmickou loď ve vzduchu a zabraňuje pádu.

Nedovedl pochopit, že je něco takového možné. Na akademii často slyšel o neúspěšných pokusech pozemských vědců. Už mnoho desetiletí se tímto problémem zabývali a nedosáhli sebemenšího postupu.

Žádná antigravitace nemůže existovat, tvrdili mnozí, i když v přírodě má všechno své plus i minus.

Ale je, říkali druzí, ovšem nemohli to rovněž dokázat. A teď se nad ním vznáší obří kovová koule a nehýbá se z místa.

Jorg začal opět plnit svěřený úkol. Nemyslel na to, že loď už není v dosahu silných giantských světlometů a sotva se dá rozeznat na pozadí hvězdné oblohy.

V maličké hlásce vše ztichlo. Oba mladí důstojníci téměř zapomněli dýchat.

„Jorgu, všiml sis něčeho?“ zašeptal kamarád.

„Ne. A ty?“

„Všimne si člověk, když by ho Giantové měnili?“

Jorg Alsop se dále nedokázal dívat na nehybnou hrozbu, ztělesňovanou obří giantskou lodí. Strach ho přiváděl až k šílenství. Snad ho osvětlené údolí přivede na jiné myšlenky. Podíval se dolů. Jeden světlomet za druhým postupně zhasínal. Nikde už nebyla vidět ani jedna nákladní loď. Jen tři giantské bitevní lodě se připravovaly ke startu. Ve dvoustetmetrové výšce nad hladinou řeky Tachat se rozzářily tři světelné věnce, postupně změnily barvu na oslnivě bílou a vzápětí tři ohnivé prstence vystřelily k obloze. Připojily se ke čtvrté lodi.

Pak bylo všechno najednou pryč.

Z Jorgova hrdla se vydralo tiché zasténání, pomalu předklonil hlavu, až udeřila o optiku kamer. Tělo se začalo otřásat suchým vzlykotem. Ale nestyděl se za to.

Nebezpečí zmizelo. Ještě žil a byl i zdravý a při smyslech, ne jako těch osm lidských trosek na ošetřovně jejich základny.

* * *

Bernd Eylers neztrácel ani sekundu.

Sotva ho výsadkový člun dopravil do Cattanu, už běžel k přistavenému vznášedlu, nastoupil a odlétl k elektrárně.

Na malém parkovišti stálo už jedno vznášedlo, které patřilo jeho lidem. To ho uspokojilo. Už se tu poohlédli a zřejmě zajistili všechny stopy. Před halou číslo jedna postávali dva montéři. Když ho zahlédli, zmizeli v otevřených vratech. Bernd Eylers kráčet kolem lavičky, na které v noci seděli Ismaran se Shantonem. Dveře vedoucí do kanceláře byly jen přivřené. Eylers je otevřel. Teď už mu bylo divné, že mu nikdo z mužů, které sem převelel, nepřišel naproti.

Když si všiml hlavně paralyzátoru, bylo pozdě. Ochromující paprsek, který ho zasáhl plnou silou, už nevnímal. Eylers se tak připojil ke svým dvěma spolupracovníkům. Leželi v rohu místnosti, rovněž v bezvědomí.

Tiché kroky se vzdalovaly. V Shantonově kanceláři se k životu probudil videofon. Nikdo však nestiskl spínač, aby přijal hovor. Signál zněl dlouho. Když konečně zmlkl, roztržila se ve vzdálenosti několika set metrů láhev, jejíž etiketa hlásala, že uvnitř se skrývá nejlepší Johnny Walker. Plastická podrážka zatlačovala střepy do měkké půdy. Pak ještě přisunula na ta místa kopku suchého listí.

Kdosi přešel ke vznášedlu, které stálo na parkovišti mezi vzrostlým křovím. Nikdo ze zaměstnanců elektrárny nezaznamenal jeho start.

* * *

Vrchní sestra Virnit podle charakteristických kroků okamžitě poznala, že se

blíží primář. Viděla ho ráda, protože to byl odborník na slovo vzatý a navíc i dobrý člověk. Byla ráda, že s ním může spolupracovat a pomáhat mu, jak jen mohla.

Perk Vega, osmadvacetiletý muž s oduševnělým obličejem, se vrátil do místnosti. Už ode dveří volal: „Eylers přistál před třiceti minutami.. . děvce, nech všeho a hled’ ho sehnat. Pro nejbližší půl hodiny jsi zproštěna veškeré práce. Při operaci bude pomáhat sestra Shongauová . . .“

„Ta přece spí s otevřenýma očima . . .“

Stoupl si vedle ní, položil jí ruku na rameno a měkce řekl: „Děvče, to přece vím také. Ale musím mít konečně nějaký důvod, abych tu spící pannu dostal na čerstvý vzduch. Klidně běž a přiveď Eylerse!“

Děvče bylo pětadvacet let staré, urostlé a plné energie. „Je mi líto sestry Shongauové!“ odvětila a podívala se na něj. Výraz Vegovy tváře jí prozradil, že se primář pevně rozhodl sestru propustit. „Dobře, doktore, pokusím se najít Eylerse. Kde všude jste ho hledal?“

„Nikde. Dnes je přece den, kdy operujeme, má drahá. Jen jsem zavolał k Shantonovi do kanceláře, ale nikdo to tam nezvedal. Jestli budete mít úspěch, dejte mi vědět...“

Obrátil se a vyšel ven z místnosti. Dveře se za ním zaklaply. Vrchní sestra věděla, že primář Vega se ještě koncentruje na nadcházející operaci. Kdo by s ním chtěl mluvit, měl by pocít, že potkal náměsíčníka.

Namířila si to do centrály, která se nacházela ve stejném poschodí.

Vstup zakázán!

Ale kdo by chtěl zabránit ve vstupu vrchní sestře Virnit? Zastavila se u muže sedícího u ovládacího pultu. „Spojte mě s Eylersovým úřadem!“ přikazovala.

Spojení bylo navázáno, ale Eylers se v úřadu neohlásil. „Pak dejte výzvu na všechna letiště, vysílače, úřady ... Však už víte.“ Dokázala, když to bylo třeba, velet jako seržant.

Výzva se rozběhla éterem, jakmile byla namluvena na pásek. Konečně dorazila z letiště pro výsadkové čluny a vznášedla první zpráva. Virnit zaváhala, když slyšela, že Bernd Eylers ihned po přiletu nastoupil do vznášedla a odletěl směrem k Shantonově kanceláři. Vždyť tam přece doktor volal.

Nechali zavolat do elektrárny. Ozval se osobně vrchní inženýr. Vrchní sestra si s neuvěřitelnou velkorysostí nevšímala, že se na ní zaraženě dívá, když mu přikazovala, aby se osobně zašel podívat do Shantonovy kanceláře. Ale sestra se dokázala chovat i kouzelně přátelsky. Příjemně se na něj usmála, když dodávala; „Přece vám nemusím říkat, že z pověření doktora Vegy nevolám jen tak bez důvodu...“

O čtyři minuty později se inženýr ohlásil ze Shantonovy kanceláře. V obličejí se mu zračilo čiré zděšení a v očích se mu blýskalo. Po jeho sebeovládání nebylo ani vidu, ani slechu.

„Děkuji!“ řekla vrchní sestra a stiskla červený spínač, aby vyhlásila poplach pro nemocniční vznášedlo.

„Eylers a dva jeho spolupracovníci leží v Shantonově kanceláři zasažení paralyzátorem. Výjezd pro doktora Medarda a Sabela.“

Rychle zavolala na Eylersův úřad. Tři muži, kteří právě měli službu, málem nevěřili svým uším, když dostali zprávu vrchní sestry. Videofon pak stačil zaznamenat klapot běžících nohou a prásknutí dveřmi.

„A teď OP, primáře!“ žádala.

Perk Vega zaklel zcela neakademicky, když byl nucen na několik sekund přerušit operaci. „... tušil jsem, že něco není v pořádku, když se mi na mou výzvu nikdo ze Shantonovy kanceláře neozval. Jste anděl, sestro.“

Virnit pokračovala věcným tónem. „Zařídím prohlídku pro Eylerse a jeho kolegy. Konec, šéfe.“

Tři lékaři, kteří spali zaslouženým spánkem, protože včera celou noc nezamhouřili oka, se polekaně probudili. Houkal poplach. Pětadvacet let ve službách medicíny vrchní sestru naučilo, že lékaři jsou také jen lidé a mají své slabé stránky. Všichni tři probuzení si nebrali servítky. Rychle přešla do protiútku: „Bernd Eylers a dva jeho kolegové byli přepadeni a zasažení paralyzátorem. Přivezou je během deseti minut. Vyhradila jsem pro vás ošetrovny 17 a 18. Konec!“

Jeden z lékařů se nejprve ujistil, že obrazovka skutečně zhasla. „Úplný drak a k tomu pěkně zlomyslný . . .“

„Šéf jí zobe z ruky.“

„Ale něco umí, i když je často nesnesitelná!“ vyjádřil se třetí.

Když pacienti dorazili na ošetrovnu, už tam na ně všichni tři probuzení lékaři čekali.

Primář Vega mohl být se svou vrchní sestrou spokojený. Žádný div, že jí zobal z ruky!

* * *

Dan Riker spolu se svými muži hleděli do kamer, které na ně byly zaměřeny. Pozemské kamery, poslední modely minulého roku!

A okolo nich studio!

Bylo to k zešílení. Lidé je strážili a v rukou třímali pozemské paralyzátory. Vypadali přesně jako pozemští policisté. Kolem byli shromáždění přihlížející lidé, stejně jako na Zemi, když někde došlo k neštěstí.

Ale rychle pochopili, že je pokládají za zločince. A i komentátorova řeč ne nechala nikoho na pochybách, co je čeká.

Na závěr celého představení měli být předáni Giantům-Ochráncům!

„Už to nemohu dál poslouchat,“ zuřil Warren bezmocně. „Ochránci — tyhle

bestie!“

Na druhé straně vedle Rikera stál Manu Čobe. Pot mu vyrážel na čele, ale nevšímal si toho. Z posledních sil se pokoušel soustředit své hypnotické schopnosti, ale čím víc se o to snažil, tím mu bylo jasnější, že lidé kolem jsou vůči hypnóze imunní.

„S Robony se to nedaří,“ ulevil si vyčerpaně.

„S kým?“ zeptal se rychle Riker.

„S lidmi, které sem odvěkli a kteří si nepamatují, že se narodili a vyrostli na Zemi.“

Riker udiveně hleděl na svého černého společníka, protože Čobe přehlédl jednu důležitou maličkost. Mezi ním a Robony stála kolmá hyperenergetická bariéra, která zřejmě odstúpila jeho schopnosti. Dan ho na to upozornil.

Afričan unaveně přikývl. „Dostali jsme se do pěkné kaše . . .“

To bylo ještě mírně řečeno. Situace vypadala beznadějně. Nikdo z nich nevěděl, jak se to vlastně přihodilo.

Šli po úzké, dlouhé ulici. Ren s Arcem Doornem právě zmizeli v domě na druhé straně a v následujícím okamžiku se všichni probudili v tomto studiu.

Mysleli si, že sní. Několik vteřin byli dokonce přesvědčeni, že jsou zpátky na Zemi. Vše bylo tak důvěrně známé a kolem stáli lidé.

Ale teď je Čobe nazval Robony a tím jasné určil rozdíl mezi nimi.

Roboni! Na Robonu!

Tohle jméno bylo odvozeno ze slova robot, protože Čoberazil hypotézu, že Giantové jsou vlastně roboti.

Slyšeli mluvit komentátora. Muž byl dobrý, opravdu třída! Museli jste jednoduše věřit všemu, co řekl. Mluvil přesvědčivě, i když jim vadilo, že je neustále nazývá *Proklatici* a dělá poklony Giantům, které důsledně označoval jako Ochránce.

„Nemůžeme se jen tak jednoduše nechat vyříditi!“ zašeptal Petr Voncev Rikerovi do ucha. Vrhlnenápadný pohled stranou. Tam stáli tři Roboni s namířenými paralyzátory — všichni v uniformách pozemské policie. Zleva stáli další tři! Před nimi se tyčila energetická bariéra, vynález giantské provenience. Vyběhnout přímo proti ní znamenalo jasnou smrt.

Nemělo smysl myslet na útek. Ze studia se dostanou ven jen jako zajatci.

Nikdo z nich si nedokázal představit, že by Ren nebo Arc Doorn mohli sledovat v televizi tento proces.

Nevěřili, že by je z toho Dhark mohl dostat, i kdyby věděl, kde je hledat.

Chytily je a útek byl nemožný.

Muži stáli sražení do houfu rameno na rameni. Jestli je kamery zabírají z jiného úhlu, jestli komentátor zvyšuje hlas a opět o nich mluví jako o proklaticích — už si toho nevšímal. Ale jejich pozornost, vůle přežít zůstala.

„Čekat a dávat pozor!“ přikazoval Dan. „Snad se nějaká možnost naskytne, až

nás povedou ven.“

Netušili, že jejich jediná naděje spočívá právě v opaku — zůstat ve studiu tak dlouho, jak jen to bude možné.

Dan vůbec nemyslel na svého přítele. Soustředoval se na okamžik, až se energetická zeď rozplyne a Roboni je budou chtít odvést. Několik světel zhaslo. Že by konec tohoto zvláštního divadla?

Ale doufali předčasně.

Měli předstupovat po jednom.

S dorozuměním nebyly potíže. Vždyť mluvili stejným jazykem. Každý z nich se měl sám obhájit.

Dan stál tři kroky před svými muži ve vzdálenosti čtyř metrů od smrtící bariéry. Před ním se nacházel mikrofon. Měl na sobě iniciály největší pozemské televizní společnosti.

Dan promluvil.

„... . a stojíme tu odděleni od sebe energetickou stěnou. Vidíte v nás své nepřátele, ale přišlo vám vůbec na mysl, že bychom mohli být nejlepší přátelé? Mluvíme stejným jazykem! Máme stejný přízvuk jako vy. Není to důvod se aspoň trochu zamyslet? Nikdo z vás se nediví, že jsme stejní jako vy? Musíme být vašimi nepřáteli, když Gianti. ..“

Původně chtěl říci Ochránci, ale při pokusu formulovat své stanovisko krátkými větami, na své předsevzetí zapomněl. Na galerii hlučeli a hrozili jako šílenci přihlížející Roboni. Komentátor pokračoval ve svých výlevech až do hysterie. Muži za kamerami nebyli schopni pokračovat v práci. Křičeli a proklínali zajaté.

„Proklatci . . .! Proklatci!“ Studium otrásal stále stejný pokřik. Kolem vše kypělo jako v sopce. Hlídači se chvěli po celém těle. V očích jednoho z Robonů žhnula touha zabít. Zaměnil paralyzátor za výkonnější zbraň. Teprve v posledním okamžiku si toho jeden ze strážných všiml. Bleskurychlým pohybem vykroutil kolegovi paprskomet z rukou a strhl ho zpět.

„Proklatci . . .! Proklatci . . .!“

Ohlušivé volání nebralo konce. Studio se změnilo v bláznec jenom proto, že Dan Riker pojmenoval cizince s dravci hlavou jako Gianty.

„Šílenci . . .“, zavrtěl Dan hlavou. Pak přijal komentátorovu pomyslnou výzvu. Upřel na něj svůj zrak. Díval se mu ostře do očí, ale že mu kolem úst setrvává posměšný úsměv, to si ani neuvědomoval.

V tomto tichém souboji zvítězil. Viděl, jak moderátor hledá slova a uhýbá očima. Ale Riker tím ničeho nedosáhl.

Slyšel ho říkat: „Podívejte se, na toho proklatce! Všimněte si jeho pekelného úšklebku a pichlavého pohledu. Vážení diváci, není vám v této chvíli jasné, že jen proklatec se může před soudem chovat tak vyzývavě?“

Soud?

V televizním studiu?

Dan Riker se otočil. Chtěl se pohledem u svých kolegů ujistit, jestli se náhodou nespletl. Ale nechápavý výraz, který spatřil v jejich tvářích, ho přesvědčil, že slyšel dobře.

Stáli před robonským soudem!

* * *

V Arcově tváři se střídala nechápavost s údivem. Chvilku cítil naprostou bezmocnost.

Když si všiml Dharkovy ledové rozhodnosti a odhodlaného výrazu v hnědých očích, trochu se uvolnil, aby si připomenul tři vznášedla, která je zahнала sem dovnitř.

„Jedno z nich musíme získat,“ slyšel Rena bručet.

„Arcu, musíme získat jednu antigravitační plošinu. Jak, sám nevím, ale musíme jednou dostat, a to nepoškozenou.“

„Dobře,“ přikývl Sibiřan bezmyšlenkovitě. Netušil, jak tento plán uvést do praxe. Kráčel za Renem, překročil bezvládná těla obyvatel domu.

Pak už vyšli na ulici. Nahoře na obloze kroužily tři plošiny. Daly se lokalizovat jen podle objevování a mizení hvězd.

„Vezmi si tu pravou, já se postarám o levou. Až řeknu teď, pustíme se do toho. Ale dávej pozor na tu prostřední!“ šeptal Dhark.

„Okay!“

Dvě z plošin právě přilétaly z druhé strany v ostré zatáčce, třetí antigravitační plošina právě mizela za domem. Přitisknutí na plastikovou stěnu domu sledovali oba muži tmavou oblohu. Ostré pouliční světlo vše ztěžovalo.

„Kryj se!“ vykřikl Ren a strhl k zemi i Sibiřana. Za zády jim projel paprsek čiré energie a na místě, kde dopadl, roztavil plastik. Do vzduchu pronikl čpavý zápach spálené umělé hmoty.

Dharkův paralyzátor odpověděl na robonskou palbu, která přišla z protějšího domu. O zlomek sekundy později i Doorn zachytil jeden cíl a stiskl spoušť. Výkon zbraně byl nastavený na maximum. Paprsek byl precizně zaostřen. Okna i dveře protějšího domu se dostaly do křížové palby.

Syčivý, slabě zářící paprsek vylétl vzhůru a ztratil se v noční obloze. Zprava padala v ostrém náklonu jedna antigravitační plošina. Obě zbývající se právě otáčely.

„Rychle. Připravte se!“ zavelel Dhark.

Arc Doorn věděl, jak je jejich situace bezvýchodná. Stáli v jasném světle pouličního osvětlení a představovali tak výtečný cíl. Sotva dokázali postřehnout, když se na ně stíny vrhly a v ostrém náklonu nalétávaly nad jejich hlavy.

Doorn chladnokrevně vystřelil. Stejně tak Dhark, který vyměnil paprskomet za

zbraň Tajemných a zaměřoval další cíl. Nesměl si přibližující plošiny všímat.

Ze zbraně vyšlehl paprsek a zasáhl určený cíl. Pouliční světlo se rozpadlo na drobný prach, pak druhé, třetí a tak postupně jedno za druhým. Temnota se rychle šířila.

Antigravitační plošina byla třicet metrů daleko, když se v okruhu sta metrů změnilo v prach poslední světlo.

„Kdo chce být první?“ vrčel Doorn a sledoval, jak se tři muži na klesající plošině kácejí.

„Teď ty druhé dvě! Nic nepřehlédnout!“ povzbuzoval Ren. Málem si připadal, že, má oči jako rys. Světlo vycházející z chodby ho rozptylovalo. Lehké pootočení těla, zamíření zbrani Tajemných a rázem se setmělo i tam. Jediné světlo které zůstalo, vycházelo z velké obrazovky.

Antigravitační plošina s omráčenou posádkou tvrdě dosedla na zem asi deset metrů od nich. Plastik se opět taval žárem vzniklým třením. Suché skřípání, vznášející se nad úzkou jízdní dráhou pomalu utichalo, plošina kolem nich proklouzla a po několika sekundách zastavila.

Oba se současně rozběhli k plošině, která přistála na ulici. Sibiřan shodil dolů všechny tři bezvládné postavy. Nespady ani z dvacetimetrové výšky. Ren se zkoumavě rozhlédl po řízení. Čtyři tlačítka, dvě malé páčky a jedna řídící. Zkušenost z Pluta a z giantské záchranné lodě se vyplatila.

Plošina se kymácivě zvedla do vzduchu. Motor tiše vrčel. Doorn se křečovitě držel, protože se plošina silně nakláněla doleva. Letěli vstříc hradbě domů. V poslední chvíli Dhark proklouzl kolem nich. Regulátor rovnováhy Rena neposlouchal. Řídící páka se musela při nárazu o zem poškodit.

Najednou plošina vylétla vzhůru k tmavé obloze. Pod nimi se objevovalo stále více domů Starlightu a stále více jasně osvětlených ulic.

Ren neztrácel klid, i když během několika sekund nabrali výšku dvou set metrů. Snížil výkon převaděče. Opatrně se dotkl řídící páky. Plošina se okamžitě naklonila doprava a hrozilo, že oba dva spadnou dolů.

Pod nimi se rozkládal Starlight. Viděli celé moře domů a mezi nimi někde bylo televizní studio a v něm jejich přátelé.

Antigravitační plošina stála na místě. Nad ní svítila neznámá souhvězdí. Solární systém byl vzdálen více než 2 000 světelných let. Až sem zavlekli Gianti miliony lidí, kteří tu teď žili a ani nevěděli, že existuje nějaká Země.

Jak to teď Giantové zvládnou, říkal si Ren. Natáhl ruku a dotkl se plastického pásu. Automaticky se připoutal. V myšlenkách se zaobíral otázkou, jestli tahle nová změna více než milionu lidských bytostí jde na konto Calu, vedoucí pětice Giantů. Renův pohled se upíral stále vpřed. Světlo z ulic mu označilo okraj města. Přimhouřil oči. Několikrát si je promnul, ale vzdálená věž s plochou kopulí tam pořád byla!

Vypadala přesně jako televizní věž na Zemi! Stejně!

A na Zemi byla v takových věžích studia!

„Arcu, jsou tady plastické pásy. Našel jsi je?“ Viděl jen Doornovy obrysy. Dědilo je dobrých pět metrů. Nejmenší průměr plošiny byl tři metry.

„Uff!“ zaznělo povětrím. „Hotovo! Už jsem se viděl, jak letím dolů!“

Jinak žádná otázka. Ani kam letí, ani jaké jsou Dharkovy plány.

Televizní věž se zvětšovala, její obrysy byly stále zřetelnější. Byla až neuvěřitelně podobná těm na Zemi. Giantové patrně na Zemi demontovali továrnu, která takové stavby vyráběla, a převezli jí na Robon.

Dhark s nelibostí zjistil, že i zde jsou jednosměrná okna. Dovnitř vpustí libovolné množství světla, ale ven ani paprsek.

Na Zemi obecně umísťovali televizní studia mezi 26. a 32. poschodím. Ještě si to pamatoval. Před startem GALAXY její velitelský sbor často vystupoval před televizními kamerami, aby při rozhovorech utišil senzacechtivost obyvatelstva.

Pětadvacáté .. šestadvacáté poschodí.

Musí slétnout dolů.

Oznámil to Doornovi, který reagoval jen obvyklým *okay*.

Plošina se opatrně přiblížila k oknům. Ren se plně soustředil na řízení, které zvládal jen s velkými obtížemi. Pořád to byla otázka štěstí.

„Jak dlouho jsme neviděli Rikera?“ křikl na Doorna.

Vzápětí dostal odpověď: „Pětadvacet minut!“

Dharkovi připadalo, jako by to trvalo celé hodiny.

Poslední změna letu. Antigravitační plošina se zastavila u jednoho z oken. „Teď to s námi škubne!“ varoval Doorn. Lehký náraz otrás! vznášedlem. Pak už plošina znehybněla ve výši úzké římsy. Nezakymácela se ani tehdy, když Ren přecházel dopředu k Sibiřanovi.

„Zůstanete tady, a budete hlídat. Jestli se do hodiny nevrátím, nebo jestli nevyšlu nouzový signál, vrátíte se okamžitě k Bleskům.“

Vytáhl složený skafandr, natáhl si ho, nasadil si helmu a automatický uzávěr se zaklapl. Vzal si zpět paprskomet, který na chvilku opatroval Doorn, a počkal, dokud si i Arc neoblékl skafandr.

„Spojení je v pořádku?“

„Ano,“ přikývl Sibiřan.

Přes tenounké rukavice Dhark cítil okenní desku — plastik se změněnou molekulární strukturou — anorganický materiál.

Zamířit paprskomet, stiskl spoušť a prorazil do desky díru. Zdálky slyšel frenetický řev hysterického davu, který neustále opakoval: „Prokletci! Prokletci...!“

Ren ta slova neslyšel nikdy tak rád jako teď.

* * *

Gulbransen měl svůj velký den. Přesvědčil posledního technika, že Eylersovy údaje o umístění velkého transmiteru v mamutí stavbě jsou naprostý nesmysl.

„Skončíme s pátráním. Je to jen ztráta času . . .“

Art Hooker a Paul Renoir se přemluvit nedali.

Po zjištění, že v unitalovém plášti probíhá jako vlas tenká štěrbina označující čtverec o straně 1 12,58 metru, byli ochotni přísahat, že za ním transmiter určitě bude.

Art Hooker nikdy nebyl diplomat. Vždy dával přednost jasné a přímé řeči.

Gulbransen zčervenál, oči mu vystupovaly z důlků. Potřetí se pokoušel Hookera přerušit a opět se mu to nepodařilo.

„Vám chybějící znalosti, intuice a čich . . . Všichni jste bez výjimky banda lenochů, která tady utrácí čas. Je tu štěrbina, nebo ne? A vy, Gulbransene, nechovejte se jako kohout na smetišti . . .“

To bylo i na Paula Renoira silné, přímé a urážlivé.

„Hookere . . .“

Ten se však nedal zastavit. „Raději mlčte a nechtě mě, abych se vymluvil. Někdo to těm pánům musí konečně říct.

Tady se lenoší! Až trestuhodně! Čekají tu na nás nejcennější poklady Galaxie, ale naši pánové jsou pohodlní, aby trochu mysleli. Ano, mysleli! A jestli nebudu mít chvíli klidu, abych mohl přemýšlet, aniž by mě někdo rušil . . ., pak, hmm, se něco asi stane!“ Nato vytáhl své dva těžké paralyzátory. „Tímhle. Nikdo z vás se pět minut ani nepohne, i vy, Renoire! Pět minut!“

„Hookere . . .“

Okolo Gulbransenovy hlavy zasyčel paprsek. Kdo věděl, jak přesně prospektor střílí, chápal, že cíl minul schválně.

Gulbransen vykřikl. Všichni ztuhli na místě. Paul Renoir nedovedl pochopit, že se mohlo mezi Eylersem a tímto hrubým a drsným chlapíkem rozvinout přátelství. Art Hooker ustoupil o deset kroků dozadu a oči se mu sevřely do úzkých štěrbin. V rukou třímал paralyzátory připravené ke střelbě, jen nebyly na nikoho namířené.

Zvukovou kulisu opět vytvářelo tiché šumění a hučení pracujících gigantů. prospektor jako by neslyšel.

Klidně stál . . .

Žádal pět minut. V bezmocném vzteku plnili vědci i technici jeho přání, protože zbraně držel v rukou on.

Na Gulbransenově obličeji se začaly hýbat svaly, jako by trpěl nějakým tikem. Rty měl tak pevně sevřené, že se z nich stala tenká rovná čára.

Kov zasténal !

Skřípá!

Všichni sledovali Arta Hookera a nikdo nevěnoval unitalovému plášti sebe-

menší pozornost. Ted' se ale situace změnila.

Otočili se jako na povel. Pro změnu zapomenuh na prospektora a jeho paralyzatory. Každý s napětím sledoval modrofialový plášť. Tam, kde se předtím rýsoval čtverec, se za skřípění a sténání zvedala vzhůru unitalová deska a otevírala vchod.

Deset metrů široká škvíra, pak dvacet! Čtyřicet! V nitru obřího kvádru zářilo modré světlo, které bylo jasnější než v průmyslovém dómu.

„Hookere! Hookere . . .!“ Několik lidí se k němu rozběhlo a chtělo mu gratulovat. Další utíkali k obřímu otvoru, ale prospektor byl rychlejší. A opět se zachoval jako pravý hrubián.

„Zpátky!“ Jeho výkřik zanikl v pekelném hlomozu a rachotu zvedajícího se unitalového pláště.

Chtěl jako první člověk vstoupit do sálu, ve kterém byl umístěn obří transmitter. Art Hooker svým koncentrovaným myšlenkovým impulzem dokázal po tisíci letech získat další tajemství tvůrců celého podzemního komplexu.

Nikdo se mu nepokoušel zabraňovat v cestě. Všichni byli v zajetí tohoto okamžiku. Až na Gulbransena zapomněli, co jim prospektor před chvílí řekl. Stáli kolem a dívali se na obří transmitter tyčící se až ke stropní klenbě.

Černá, kruhového půdorysu s poloměrem gigantických rozměrů, hladká, že odrážela modré světlo jako zrcadlo, se prstencová anténa dotýkala stropu a podlahy. Opravdový gigant ve srovnání se zařízením na Čtvrtém kontinentu. Byl to natolik působivý pohled, že i Art Hooker zůstal stát a nemohl se pohnout.

Proč tu není Eylers, říkal si a litoval, že s nimi nemůže prožívat tento nádherný okamžik.

Velký transmitter, obr! Kam by se asi dostal, kdyby vstoupil do kruhové antény?

Až na konec Galaxie? Do středu Mléčné dráhy?

* * *

Vrchní sestra Virnit si prohlížela svého šéfa s rozšířenýma očima. Chápal ji, ale musel teď tak jednat. „Vrchní sestro, připravte bremwoug!“

Dva asistenti se na sebe významně podívali. Virnit zbledla. Když šéf mluví tímhle tónem, nesmí se mu odporovat.

Pod sterilním plastickým prostěradlem ležel Bernd Eylers v hlubokém šoku. Díky bremwougu z toho mohli člověka dostat během několika minut, ale kdo se bremwougové kúře podrobil, už ji nemohl nikdy použít, protože by utrpěl závažné poškození mozku.

Eylersova levá paže byla obnažena. Vrchní lékař vzal elektrodu a přitiskl ji na holou kůži. Ozvalo se tiché bzucení. Přes tři sta mikroskopických jehel se zarylo do Eylersových svalů přes osm milimetrů hluboko. Následovala elektrická rána,

kteřá se ve zlomku sekundy shodovala s maximem srdečního proudu. Jemné jehly se spekly do neviditelného kroužku.

Bernd Eylers si teď odnášel absolutně spolehlivou pojistku, že ho v budoucnosti podruhé bremwougem neošetří. Kdyby se přesto stalo, že by se ho někdo pokoušel tímto způsobem přivést k vědomí, způsobí drobný kroužek zkrat velkého přístroje.

Vrchní lékař odstranil elektrodu. Bremwoug najel nad Eylersovo tělo. Kolem paží a nohou se sevřely kovové pásy.

„A teď?“ nadhodil lékař a ukázal na Eylersovu ruční protézu. Pozvedl zbytečný pásek.

Musel být uchycen za levé zápěstí!

Perk Vega vzal pásek svému kolegovi z ruky. Beze slova si ho založil kolem levého zápěstí. Magnetický uzávěr se bezhlučně zaklapl. „Vrchní sestro, židli!“

S pobledlým obličejem ji přinesla a Vega se posadil hned vedle Eylerse. Najednou si všiml, že všichni kolem tiše stojí a nehýbají se. „Začněte!“ přikázal pevným hlasem.

„Jen na váš písemný příkaz, Vego!“ řekl jeden z lékařů.

Perk Vega si je přísně měřil. Vrchní sestra uhnula očima, protože nedokázala přihlížet jeho nebezpečnému pokusu.

Vega cosi zamumlat, čemu nikdo nerozuměl.

Odstrčil židli, na které seděl. Postavil se vedle bremwougu, levé zápěstí uzamčené kovovým páskem.

Nedostal se dál. Vrchní lékař, který na něm žádal písemný příkaz, ho chtěl strhnout zpátky. Vega byl ale rychlejší. V jeho úderu bylo skryto hodně síly. Lékař zavrával několik kroků nazpět.

Na světelné tabuli se objevily diagramy. Vega neznal výšku maximálního srdečního proudu, ale na červeném diagramu poznal, že maximální hodnota musí ležet o osminu níže.

Zapojit druhý stupeň.

Spínač cvakl. Čtyři lidé ho s napětím pozorovali. Teď trojka.

Před očima se mu všechno začalo točit. Musel jednat rychle, jestli chtěl zapojit i čtvrtý stupeň.

Levou ruku téměř necítil. Okolo prsou se mu sevřel neviditelný prsten. Srdce mu začalo divoce bít.

Vzhůru s tou rukou.

Hrome, kde je spínač pro čtyřku? Dolů s ním!

Blesk! Nebe se roztrhlo. Hope se rozletělo na atomy! Perk Vega už neslyšel výkřik, který unikl ze čtyř lidských hrdel. Ani neviděl, že Bernd Eylers otevřel oči a udiveně se rozhlíží kolem sebe.

Vrchní sestra poklekla vedle něj. Po tvářích ji stékaly slzy. Hlasitě se rozvzlykala. Pohladila primáře po tváři a pak zděšeně vyskočila.

„Děvče,“ říkal jí kdosi, „nech toho. Jsem zase v pořádku! Brek nesnáším, zlato!“

Pětačtyřicet let staré zlato se usmálo skrze závoj slz. Třikrát se Perk Vega pokoušel vstát, ale podařilo se mu to až napočtvrté s pomocí sestry Virnit.

Lékaři se nedokázali pohnout z místa. Virnit vedla jejich šéfa k nejbližšímu lehátku.

„Co se tu stalo?“ vyptával se Eylera, který se s námahou posadil a bezradně si prohlížel místnost zaplněnou nejrůznějšími lékařskými přístroji.

Do lékařů vjel život. Vega se na ně jen dlouze a pronikavě podíval.

Vzduchem létaly odborné výrazy. Ke slovu přišla i stará dobrá injekční stříkačka. Vegův obličej se zkrivil, když hledali jeho levou venu perado beatas. Asi po minutě začala ustupovat chorobně bílá barva z Vegovy tváře a nahradil ji náznak červené. Oba lékaři si tiše šeptali. Vega rychle nabýval sil. Následky jeho činu pomalu odeznívaly. „Podruhé to už nebudu riskovat,“ zašeptal a spočinul zvláštním pohledem na bremwougu.

„Napijte se, šéfe!“ Virnit mu přitiskla ke rtům sklenici a dávala mu pít jako malému děcku. Vega poslušně polknul, pak se otrásl a překvapeně se zeptal: „Co to bylo? Dobrá pálenka by mi byla milejší.“

„Atorasyn, šéfe ...“

„Hrozná věc!“ zavrčel, sáhl doprava a objevil v ruce jednoho z lékařů láhev pálenky. Pak si přihnul něco z jejího obsahu.

„Mohl jste na to doplatit...“

Vega odložil láhev a skočil kolegovi do řeči. „Šance stála padesát na padesát. Prežil jsem to. Přineste dalšího. Nejlépe naši lehkou váhu Shantona!“

Chris Shanton obdržel intravenosní injekci. Názvy osvědčených preparátů poletovaly vzduchem. Virnit přitom asistovala jednomu z vrchních lékařů. Eylera už začal se Shantonovým výsledkem, když se jako třetí probral z šoku i Hadrum Ismaran. Další dva muži pak už byli podobné radikální léčby ušetřeni.

Padla jména Panteu a Mario Ubarsa. Další informace dostal Eylera od Ismarana a Shantona.

„Celá ta záležitost zní poněkud nepravděpodobně,“ povzdechl si Eylera a pokoušel se utřídit fakta do celistvého obrazu. „Z pouhé uražené ješitnosti nikdo nesáhne po jedu nebo paralyzátoru. Hadrume, váš kolega Ubarsa může být obtížný chlap, ničema, hloupý, líný a závistivý, ale odstranit z cesty svého kolegu jedem, to mi nejde do hlavy.“ Pak se na Shantona podíval tak pronikavě a dlouze, že se obr začínal ošívát a prohlásil z plných plic: „Nechtěl bych, abyste mě bral do presu! Nemůžete se na to podívat z jiné strany? Já jsem si jed do pravého Johnnyho Walkera nedal. Ale díváte se, jako bych to byl já ...“

Bernd Eylera jeho zlostné protesty nebral na vědomí. „Kde byl váš psí robot, když jste vešli s Ismaranem do kanceláře?“

„Nebyl v provozu. Vypnul jsem ho. Chtěl jsem mu vestavět další zařízení.“

„Škoda! Smím vědět, čím jste se v poslední době zabýval, Chrisi? Tedy něčím, jako Jimmy, který je rovněž produktem vaší vedlejší činnosti.“

„Ničím zvláštním,“ odpověděl Shanton bez dlouhého přemýšlení. „Postavil jsem nový druh frekvenčního testeru, měnič pólů, ale ta věčička je příliš komplikovaná, abych to dokázal vysvětlit několika větami. Jestli má nějaký praktický význam lze jen těžko odhadnout. Ale ano, možná ... ne, to není ono ...“ Bezradně pokrčil rameny a přemítal, jestli to má vyslovit. „No, co ještě?“ povzbuzoval ho Eylers.

„Tedy ... naše galaxové bankovky nejsou zrovna bezpečné, co se týče padělků. Postavil jsem něco na způsob detektoru falzifikátů. Položíš tam bankovku, stiskneš tlačítko a už víš, jestli je bankovka pravá či nikoli. Prozkoumá všechno: barvy, chemické složení, stopy, které na papíru zanechá raznice ...“ Do místnosti vešla vrchní sestra a přerušila ho. „Eylersi, právě sem volali z průmyslového domu. Našli velký transmitter. Hookerovi se to podařilo. Uvolnil vstup myšlenkovým impulzem ...“

„Ano?“ povzbuzoval ji.

„Eylersi,“ řekla opatrně, jako se mluví s nemocným, aby mu dodali odvahy. „Zařízení je vypnuté. Nepracuje. To je vše, co jsem vám chtěla sdělit...“ Shanton pak vyjmenoval přes tucet lidí, kterým o svém detektoru řekl. Eylers si je mlčky poznamenal. „Tak, teď se podíváme do vaší kanceláře, jestli tam váš detektor ještě je.“

Přístroj zmizel. Shanton hrozil, že až zloděje dopadne, zmaluje mu záda namodro. Vzhledem k jeho obrovským rukám, to nebyla planá hrozba.

Arab se nevěřícně zeptal: „Eylersi, vy si myslíte, že na Hope tisknou falešné peníze?“

„Nemyslím. Zatím ne. Ale co je v současné době na Hope vzácnější než hotové peníze? Hmm ...?“

* * *

Ren vyrazil zbytek plastického okna. V hluku, který na tomto patře panoval, nebyl cinkot střepů slyšet. Teď mohl klidně vstoupit do nitra budovy. Místnost byla opuštěná. Rychlý pohled kolem neukázal nic podezřelého, jen samé známé věci: pozemské výrobky s nápisy v angličtině.

Dveře do druhé místnosti nebyly zamčené. Lehce strčil nohou do dveří, ale rychle je přirazil. Zahlédl jednoho Gianta a tři lidi, kteří stáli zády ke dveřím. Dhark nastavil paprskomet na slabý výkon. Tiše stlačil spoušť. Muži i Giant se zřítili k zemi jako zasažení bleskem.

„Proklatci! Proklatci .. !!“ slyšel frenetický řev rozvášněného davu. Ren si v duchu představoval, jak jsou jeho přátelé lynčováni.

Příští místnost zaplňovaly ovládací pulty a počítače. V místnosti se vznášel

pach oleje, žluklého tuku a ozónu. Zrcadlo zahlédl příliš pozdě.

Spatřili ho v něm! Skafoandr, který měl na sobě, ho jednoznačně prozrazoval jako cizince.

Omráčil paprskometem pět lidí, ale už nedokázal zastavit dva mladíky, kteří ho spatřili v zrcadle a vrhli se na něj.

Skafoandr nebyl vyroben pro boj. Tenký materiál nedokázal zadržet prudké úder. Jedna pěst ho zasáhla do žaludku, druhá pak do spánku. Plastická helma se prohnula a opět se vrátila do předchozího stavu. Další rána trefila bradu a zvrátila mu hlavu dozadu. Kolem krku se mu ovinula silná paže a strhla ho k zemi. Vnější mikrofon přenášel funění, dupot nohou a pozemské kletby.

Ztratil jeden z paprskometů. Cizí noha ho odkopla do vzdáleného rohu. Na chvíli povolil stisk na Dharkově krku. Spěšně nabral vzduch do bolavých plic. Divoce, z posledních sil trhl pravým ramenem. Loket narazil na odpor. Nevšímal si toho, ale pak už měl proti sobě jen jednoho protivníka. Druhý mladík ležel v rohu a hleděl skelným pohledem na stěnu.

Prudký pravý hák odhodil Rena dozadu. Dhark se překulil na bok a klekl si, když ho zasáhl další úder do hlavy.

Sakra, umí to dobře, řekl si s úšklebkem a vykryl další úder ramenem.

Pauza trvala sotva vteřinu. Během ní se řev kdesi na patře ztišil.

Utloukl snad rozběsněný dav své oběti k smrti?

Ta myšlenka mu dodala potřebnou sílu. Protože klečel, nemohl opětovat úder, ale ani druhá rána mu nezabránila, aby se nepostavil na nohy. Nevšímal si, že má holé ruce. Vymrštil pěst a kontroval. Vedl levý hák a obdržel plný zásah do hrudi. Odhodilo ho to na ovládací pult. Při nárazu si bolestivě narazil žebra.

Mladík si myslel, že souboj vyhrál. Nepředpokládal, že jeho protivník má tak výtečnou bojovou morálku. Na okamžik se zapomněl krýt.

To znamenalo jeho porážku. Pozdě zareagoval na Dharkův výpad. Muž se skácel na zem jako poražený strom.

Dhark zasténal. Arc se vysílačkou zeptal: „Děje se něco?“

„Ne ...“ odpověděl udýchaně Ren, „vůbec nic ...“ Před ním se nacházela dlouhá široká chodba. Na konci chodby právě mizeli tři Gianti v jakési místnosti. Ren si připomenul jejich telepatické schopnosti a gratuloval si, že je používají tak málo.

Dhark spěchal kolem řady dveří. Paprskometry měl opět v rukou.

Jednotlivé nápisy prozrazovaly: Studio 7/16, studio 7/17 ... hlavní studio 7 ...

Za dveřmi bylo živo. Nějaký člověk hlasitě křičel. Jeho volání přehlušilo skandování: „Proklatci ...!“

Před ním leželo velké studio. Slyšel hluk lidí z galerie. Uprostřed místnosti stál Dan Riker spolu s ostatními na vyvýšené plošině. Vpravo a vlevo se nacházelo technické zařízení pro velkou show.

Paprskometry, které třímal v rukou, vyslaly svou paralyzující energii. Jeden

muž proti šedesáti či sedmdesáti protivníkům.

Technici se hroutili jeden za druhým. Komentátor je vzápětí následoval, kamery zamířily své objektivy do všech stran a zabíraly holé stěny. Studium se rozlétl křik plný strachu, když diváci spatřili cizince v jeho neobvyklém ošacení. Ren se přikrčil, skočil stranou. Hlavou mu bleskla vzpomínka na giantské stíny a rozhodl se že zaklapne dveřní zámek. Těsně kolem něj prolétl těžký transformátor pro světlomety.

Proč se Riker a ostatní zajatci nehýbají? Proč nevyužili momentu překvapení? Levá zbraň vyslala paprsek směrem ke galerii. Odtud se začínalo ozývat nebezpečné volání po klidu. Ale jeho paprsek se odrazil od neviditelné bariéry. Na místě dotyku se lehce blýskal vzduch.

Energetická přehrada!

„Rene, za tebou!“ zaslechl Rikerovo varování.

Bleskově se obrátil. Oba Giantové se zhroutili přímo ve dveřích do sálu. Už od nich nehrozilo bezprostřední nebezpečí.

„Ruce vzhůru . . .“

Rozuměli mu. V obličejích se jim zřetelně rýsovaly stopy strachu. Měl před sebou necelý tisíc techniků.

„Vypněte energetickou bariéru . . .“

„Rene, ne, jinak tě odsud vyřídí!“ křikl Riker do vysílačky.

Dhark si jeho volání nevšímal, ale zaznamenal strážné stojící po obou stranách zajatců. Rychle si promyslel další plán. Osvětlovací techniku a její ovládání znal už z předchozích návštěv televizních studií. Teď se mu to skvěle hodilo.

„Vypnout bariéru! Rikere, pozor, clona!“ Snad jeho přátelé pochopili skryté varování. S oslepenými lidmi by stěží utíkal.

Příkaz k vypnutí bariéry platil technikům v pravém rohu studia. Řev diváků na galerii postupně utíchal. Dav skrytý za energetickou stěnou se bál jednoho muže v neznámém oblečení.

Dhark musel pozvednout paprskomet, aby se tři technici konečně uvolili přistoupit k pultu osazenému giantskou technikou.

Ve studiu se dvakrát slabě zablýsklo — byly tu tedy dvě a ne jedna bariéra. První zabraňovala Rikerovi, aby se dostal k technice, a druhá oddělovala zajatce od diváků.

Ren si včas stoupl vedle spínačů studiových reflektorů. Současně s vypojením ochranné clony stiskl potřebná tlačítka a všechny světlomety naskočily na plný výkon.

Ve studiu zavládlo oslnivé světlo. Bylo natolik intenzivní, že Dharkovi slzely oči, i když si je včas zaclonil. Slyšel řev a křik davu z galerie. Křičeli i technici v sále.

„... třiadvacet... čtyřadvacet!“ počítal Ren s pravou rukou na regulátoru osvětlení.

Přepnout zpět na dvacet procent.

Oči, i když byly zalité slzami, neuvěřitelně pálily.

Plán se podařil. Šestice strážců, kteří střežili Rikerovu skupinku, byla zcela oslněna. Dhark vnímal rozmazaně obrysy jejich těl.

Teď jen přesně trefit, přál si. Mířil mnohem déle než obvykle, ale ani tak nepotřeboval víc než jednu sekundu.

Strážní leželi omráčení na podlaze. Rikerovi muži ihned uposlechli Renova volání: „Mizíme!“ Ale Čobe křikl: „Ještě ne!“

Zbláznil se?

Dhark si vytřel z očí poslední slzy. Opět jasně viděl. Když se podíval na Čobeho tvář, zarazil se. Rýsovalo se v ní skryté napětí.

„Počkejte! Seberte strážným zbraně!“

Plynuly cenné sekundy. Sténání zcela oslepených lidí pomalu umlkalo. V tu chvíli bylo Renovi líto, že s nimi zacházel tak drsně. Ale šlo o mnohem více než jen o osvobození přátel! Vše se točilo kolem pátrání a nalezení způsobu, jak navrátit miliardy lidí do normálního stavu.

I obyvatelstvo Robonu, které bylo duševně normální pouze z části. Vždyť nevěděli, že pocházejí ze Země .. . ano, dokonce ani nevěděli, že taková planeta existuje!

„Nestřílet...!“ vykřikl Čobe, ale jeho volání sotva proniklo skrze sténání a nářek.

Ren náhle pochopil, co má Čobe v úmyslu.

Dokáže to? Budou mít dostatek času?

Afričan dokázal nemožné a svými hypnotickými schopnostmi vnutil davu na galerii svou vůli.

Drali se o překot ven. Široký vchod jim ani nestačil. Vzadu za nimi se tlačili lidé, kteří se co nejdřív chtěli dostat ven.

„Čobe, to vy jste přinutil Robony k útěku?“ ptal se Warren a Ren poprvé uslyšel jméno, které dostali lidé zavlčení Gianty na tuto planetu.

„Gianti. ...!“

Jeden z Robonu vykřikl toto slovo! Ostatní ho následovali a křičeli pořád hlasitěji. „Gianti!“

Hrnuli se do pravých i levých dveří. Čtyři Gianti, kteří jim běželi naproti a zřejmě netušili, jakému nebezpečí se vystavili, byli sraženi k zemi. Co se dělo dál, už Dhark neviděl.

„Rychle za mnou!“ volal. Probojovali si k němu cestu v tlačenicích. Žádný z Robonů se je nepokoušel zastavit. Rychle přeběhli místnosti a Petr Voncev za nimi uzamkl dveře. A rychle dál až k rozbitému oknu!

Dhark si odsunul helmu do čela a zavolal vysílačkou: „Doorne, vše v pořádku?“

„Jistě!“

Kratší slovo tento zástupce druhu Homo masculinus neznal. „Hele!“ vyrazil ze sebe Warren překvapeně, když vystoupil na římsu a podíval se dolů na osvětlené ulice Starlightu.

„Pospěšte si!“ pobízel je Ren. „Už mám dost podobných akcí!“ Ren spolu s Voncevem zajišťovali zadní voj. Pilot Blesku vstoupil na plošinu jako předposlední. Dhark skočil jako poslední a rychle se prodral k řízení. V šestadvacátém poschodí televizní věže vypuklo peklo. Několik tuctů zhyponotizovaných lidí neustále vykřikovalo; „Gianti! Gianti..!“

Manu Čobe spokojeně poznamenal: „To slyším tisíckrát raději než Proklatí!“

Dan odpověděl: „Nevím, proč si Gianti přirklí takové nabubřelé jméno a nás pojmenovali Proklatci. Ale určitě to má hlubší smysl...“

Oválná antigravitační plošina se otočila. Plošina se hnala nocí vpřed jako o závod, přelétala nad mořem městských domů. Všichni si mohli udělat obrázek, jak je Starlight ve skutečnosti velký.

Dhark zapojil vysílačku: „Dhark ostraze Blesků, ozvěte se! Zde Dhark ...“

„Zde ostraha, přijem.“

„Letíme zpátky. Čas od času se nám ozvěte.“

„Dobrá.“

Dhark sklopil helmu skafandru dozadu. Ta se automaticky složila. Během letu pak Ren vyprávěl, co zažili. Všichni ovšem pátrali po jakémkoliv známce pronásledování i přes hustou tmou. Ani jednou nezahlédli kosmickou loď nebo antigravitační plošinu.

„Mizerná monitorovací služba! Špatně střeží vzdušný prostor,“ prohlásil Dan Riker spokojeně. Toho si všiml Ren už na Zemi. To, že ho při prvním přistání objevili a zaútočili na něj tlakovým paprskem, byla zřejmě jen nešťastná shoda okolností.

Nad Robonem začalo svítat. Blížilo se ráno. Daleko za okrajem města leželo světelné moře, které magneticky přitahovalo zrak. Nikdo se ovšem nezmínil, že zaslechli burácení startující giantské lodě.

„Měli bychom se podívat na kosmodrom ..“ navrhl Dhark. I on myslel na radarovou stanici, která byla určitě na kosmodromu.

Antigravitační plošina změnila směr letu. Špička stroje teď ukazovala přímo na světelnou plochu, kde pomalu utichalo hřmění startujícího kosmického korábu.

* * *

Marc Etzel, Dharkův zástupce na místě guvernéra Cattanu, už dávno přestal naslouchat Eylersovým řečem s pobavením. Když se šéf bezpečnosti zmínil o falešných penězích, opustil Etzela poslední kousek humoru.

„To nám ještě chybělo . . .“, vydechl rozrušeně.

Už od samého počátku to byl silně riskantní podnik vytvořit na Hope vlastní

měnu, která měla oporu v pouhých 50 000 kolonistech. Galax je v oběhu teprve několik týdnů a v Cattanu se už vyskytl člověk, který se chystá tisknout falešné peníze?

„Máte nějakou stopu, Eylersi?“

„Odkud? Tápu se svými lidmi ve tmě. Z personálního oddělení nic nedostanu. Když se tehdy na Zemi vybírali jednotliví kolonisté, kladl se důraz na schopnosti přežít...“

„Už při přistání na Hope jsme zažili, kolik je mezi vystěhovala všelijakých lumpů!“ skočil mu Eylers do řeči. „Co navrhuje?“

Místogovernér nevěděl, jestli se má smát nebo mračit. Pak se rozhodl pro úsměv. I když trochu křečovitý.

„Vyslovil jste Shantonovo a Ismaranovo jméno, Eylersi.“ Etzelův hlas dostal energický spodní tón. „Dozvěděl jsem se, že tahle dvojice chce provádět pokusy, které nemají praktický význam, ale mohly by vyčerpat naše poslední nenahraditelné zásoby. Kdybyste je potkal, vyřiďte jim, že nemá smysl zadávat byt' jen jeden požadavek na zapůjčení kteréhokoliv přístroje. Předem to zamítám...“

Někdo musel Etzelovi cosi našeptat.

Eylers se rozhodl hrát poker. Jakoby náhodou vyslovil dvě jména a nepřidal k nim další komentář: „Panteu . . . Mario Ubarsa!“

Maře Etzel se na něj udiveně podíval. „Co má být? Promiňte, ale kdo jsou ti lidé?“ Jeho reakce byla nevinná. Určitě ty dva neznal. „Pokládáte je za padělatele?“

Eylersovi se málem udělalo nevolno, ale lhostejně pokračoval: „V souvislosti s touto aférou je zatím nespojuji. Dostali jste nějakou zprávu od POINT OF?“ Podařilo se mu odvrátit Etzelovu pozornost.

„Řekněte,“ zadržel ho Etzel ve dveřích, „nemohl by Shanton postavit ještě jeden detektor falzifikátů?“

Zde byla jediná šance, jak by mohli hlavní technik a Arab dostat potřebné přístroje na své pokusy legální cestou.

„Předám Shantonovi váš úkol!“ pronesl Eylers a rázem změnil Etzelovu otázku na oficiální zakázku.

O něco později pronesli Shanton s Ismaranem své ano.

Videofonem Shanton zadal správě skladů rozsáhlý seznam požadavků. Eylers mu řekl, že seznam potřebných dílů bude nejdříve předložen Etzelovi, než mu je ve skladu vydají.

Eylers byl pořád ve Shantonově kanceláři, když se ozval videofon. Ohlásil se úřad guvernéra.

„Shantone, váš požadavek ohledné dílů potřebných ke stavbě detektoru falzifikátů se zamítá. Zastupující guvernér si vyhrazuje v té věci další rozhodnutí. Konec.“

Shanton si mnul vous. „Eylersi, co na to říkáte?“

Eylers vstal. „Tak tohle mě zajímá! Do hodiny musím vědět, kdo stiskl to tlačítko.“

Shanton zavrtěl hlavou. „Nemám náladu déle čekat.“ Odtáhl Eylerse stranou a ukázal mu sedm kazet. „To jsou pásky, které nebyly v archivu k dispozici . . .!“

„Odkud?“

„Od Ubarsy přirozeně. Nezaútočil jsem přímo. Něco takového jemný muž neudělá. Jen jsem . . . no, nemusíte všechno vědět. V každém případě teď máme všechny pásky, které chceme prozkoumat.“

„Co?“ Eylers se pomalu rozechřival. Chris Shanton se v poslední době patrně pohyboval na hranici legality. A tam se Eylers zdržoval nerad.

Shanton si sepal ruce na břicho, vyžádal si pohledem souhlas svého přítele a pak klidně řekl: „Vyklidili jsme v elektrárně jednu halu. Tu a tam jsme si něco opatřili. Už jste někdy slyšel o organizování? Ano, a zakrátko tu stál náš privátní hypervysílač s prvotřídní směrovou anténou. Kdyby Etzel ještě požadoval, abychom zaplatili i spotřebovanou energii, pak ten svůj mamon dostane.“

Eylers mu ostře vpadl do řeči: „Kdyby tu byl Ren Dhark, pak byste něco takového neriskoval.“

„Jistě!“ přiznal Shanton otevřeně. „Ani by to nebylo zapotřebí, protože by nás tím Dhark oficiálně pověřil. Ale ještě to nedošlo tak daleko, Eylersi. Musíme nejdřív prověřit všech devatenáct pásků a to si vyžádá nějaký čas. Čímž jsem vám o našich plánech neřekl ani slovo . . .“

„Kde je Jimmy?“ zeptal se Eylers starostlivě. Příliš tomu psímu robotovi nevěřil. Třeba celý rozhovor zaznamenal.

„Vy nám nevěříte, Eylersi?“ V Shantonově hlase zaznělo politování. „No ano, chápu vás. Vaše práce vás nutí, abyste nedůvěřoval ani nejlepšímu příteli. Ale, hrome, pokládáte mě snad za takového lumpa, který by posléze vykládal: Ano, tenkrát jsem o tom Eylersovi říkal! A on o tom mlčel. Proč? To já nevím. Zeptejte se ho sami ! Tedy na rovinu, Jimmyho jsem zatím neaktivoval. Mám vám to dokázat?“

„Vy starý tlachale!“

S touto poznámkou Bernd Eylers odešel.

Shanton a Ismaran se za ním chvíli dívali z okna. „Výborný člověk!“ poznamenal Arab.

Shanton přikývl. „Komu to říkáte? Tak, a teď zavřeme rychle dveře a pustíme se do práce. Který pásek si pustíme jako první? Ten s basovým hlasem?“

* * *

Ren přistál s plošinou, půl kilometru od velkého kosmického přístavu. Spolu s Arcem si svlékli skafandry, které by je okamžitě prozradily.

Gianti se zde museli cítit zcela bezpečni. Nebyla tu žádná baterie paprskových děl se vztyčenými anténami. Nikde ani stopy po energetických bariérách, které by oddělovaly kosmodrom od nejbližšího okolí. Na ploše spočívalo na třicet kulových lodí s průměrem od sta do čtyř set metrů. Pro pozemšťany důvěrně známý pohled. Mnohem víc na ně zapůsobila kosmická loď ve tvaru gigantické kostky, která stála vzadu za dvě stě metrů dlouhou budovou.

Takřka neexistující ostraha okolí jim usnadnila přístup do bezprostřední blízkosti přístavu a podlouhlé budovy.

Ren Dhark, který se postavil do čela, zahrnul vpravo. Chtěl se dozvědět, co vykládají z transportní lodi. Riker a Doorn zajišťovali týl.

„Pozor, vznášedlo zleva!“ křikl Sibiřan dostatečně hlasitě, aby ho slyšeli i muži vpředu. Rychle vklouzli pod ochranu křovin. „Konzervační loď...“ zašeptal Afričan.

„Chápete, proč tak Gianti jednají?“ ptal se bezradně Ren Dhark černého kolegy. Cizinci pobili přes miliardu lidí a každý den umíraly na Zemi další tisíce.

„Ne!“ vyrazil ze sebe Čobe. Obličej mu zešedl. Zprava i zleva zaznívaly tlumené výkřiky zděšení. Pohled, který se jim naskytl, byl hrozný. Nazí lidé bez známky života byli vykládáni na antigravitační pásy, aby následně mizeli v blízké budově.

Vypadalo to, jako by se po osmnácti antigravitačních dopravnících posunovaly celé tisíce mrtvých v jednom nekonečném řetězci. Nikdo se nepohnul, lhostejno jestli se jednalo o muže, ženu nebo dítě.

„Malé děti...“ koktal Rul Waren.

Na nebi zahřmělo. Nad Robonem nastal nový den. Obří sluneční kotouč vystoupil celou svou polovinou nad obzor. Lehký vítr rozezněl listoví slabým cinkotem. Robon byl vlastně rajsky jednoduchý a krásný svět — kdyby ho nevlastnili ti ďáblové!“

„Copak to nepřestane?“ ulevil si Riker, který se už nedokázal dívat na osmnáct dopravníků s konzervovanými lidmi. „Gianti mohou v jedné lodi přepravit kolem sta tisíc osob, možná víc . . .“

Hřmot na ranní obloze zesílil a odrážel se od země. Na nebi se objevil tmavý bod, který se rychle zvětšoval. Za malou chvíli poznali, že se jedná o další transportní loď. Posadila se hned vedle té první. Když se dotkla země, přestaly motory okamžitě pracovat. Ticho bylo strašné, stejně jako pohled na to, co se před nimi odehrávalo. Ruce si pohrávaly s pažbami paprskometů, jen Ren zachoval absolutní klid.

Dlouze upíral pohled na podlouhlou budovu. Její vnitřek ukrýval hrozná tajemství. Lidé tam byli opět probuzeni k životu, navraceni do normálního stavu až na jednu okolnost: všichni ztratili vzpomínky na rodnou Zemi. Ani netušili, že by taková planeta existovala.

„Nemá to smysl...“ Myslel nahlas. Pak musel odpovědět na Čobeho tázavý

pohled. „Zrovna jsem si říkal, že lidé, které v budově ožíví, ztrácejí vzpomínky na Zemi. Proto nemá smysl získat lstí nebo i násilím oživovací postup Giantů. Čobe, chápete, co to znamená? Na Zemi budou umírat další lidé zbavení vlastní vůle jako mouchy jenom proto, že si myslím, že nemá smysl získat tajemství ukryté v hale!

Chlapi...!“ Přejel pohledem po mlčenlivé řadě. Obličej měl bílý jako křída a hnědé oči se mu zastřely lehkým závojem. „Chlapi, musíme poznat celé giantské tajemství! Musíme získat možnost, jak zcela odstranit následky giantského útoku. Chápu, že vás silně láká, vniknout do nitra budovy ...“

Zmlkl, protože Warren dal znamení. Všichni se opět přihrčili za závojem větví a zadrželi dech.

Vedle osmnácti kruhových otvorů, kterými proudila do budovy lidská těla, se otevřela vrata, kterými se vyvalil ven lidský proud, lidé v plastických šatech, jaké se nosily před rokem na Zemi. Smáli se, žertovali, nebo se jen zamyšleně rozhlíželi kolem sebe, muži se svými ženami, velké i malé rodiny. Nikomu z nich nenaháněl pohled na konzervovaná lidská těla hrůzu. Věnovali jim jen krátký okamžik a zase hleděli jiným směrem.

Jako na povel se zadívali na oblohu. Ren upřel zrak stejným směrem. Od města se blížila letka těžkých nákladních vznášedel. Rozhrnuté větve opět zakrývaly skupinku pozemšťanů. Jen Arc Doorn pokračoval v pozorování. Náhle ztuhl. Ze dveří budovy vyšli spolu s lidmi i Giantové. Cizinci nešli dál s lidským proudem, ale zamířili přímo k jejich úkrytu.

Doorn napočítal sedmadvacet Giantů. Ve svých čtyřech rukách svírali těžké paprskomety neznámého druhu. Rychle pryč!

Ren se nechtěl zaplést do jakéhokoliv boje. Vítězství by neznamenal žádnou velkou výhru. Musí se stáhnout.

Rychle se otočili a utíkali zpět, kde zanechali antigravitační plošinu. Nevěděli, jestli je pronásledují. Na otázku, jestli vnímá nějaké telepatické impulzy, Čobe jen pokrčil rameny.

Ale odkud Gianti věděli, kde jsou schováni?

Ta otázka nešla Renovi z hlavy. Plošina se zvedla a vznášela se ve výši dvou metrů. Všichni si lehli na podlahu, jen Dan seděl v napůl vzpřímené pozici a díval se směrem ke kosmodromu. Doorn se mezitím spojil videofonem se strážnými, které zanechali u svých Blesků. „Připravte stroje k okamžitému startu! Vracíme se zpět nejvyšší rychlostí. Potvrďte!“ „Rozumíme! Vše připravit ke startu. Konec.“

Dhark zacházel s antigravitační plošinou čím dál lépe. „Vidíš něco?“ křikl na Dana, který neustále propátrával oblohu. Dostával stále stejnou odpověď: „Nic!“ Dhark nečekaně změnil směr letu. Zahlédl jasný pruh městské výpadovky.

Musel zamířit doleva. Lehce strčil ramenem do Sibiřana: „Zavolejte Bleskům, že jsme už těsně u nich!“

Arc přikývl. Jednou rukou svíral u úst videofon, druhou se přidržoval plošiny. Několika slovy vyřídil vzkaz a vyžádal si potvrzení.

Odpověď přišla vzápětí.

Dan Riker zvedl ruku a ukazoval k obloze.

Malé kulové giantské lodi směřovaly k místu, kde ukryli své čluny.

Objevili je!

Kosmické lodi letěly ve výšce dvou tisíc metrů.

Obličeje všech kolem prozrazovaly obrovské vnitřní napětí. Dostanou se včas k Bleskům? Podaří se jim zapojit intervalové pole?

Kulové koráby začaly sestupovat v mírném úhlu. Byly asi mnohem menší, než Dhark očekával. A také byly mnohem dál.

Renův pohled kmital mezi místem, kde čekala spása, a blížícím se nebezpečím.

Za několik sekund už utíkali ke svým letounům.

* * *

V kanceláři správy skladů Eylersovi všichni bouřlivě gratulovali. Sotva se dokázal zachránit před pádným poplácáváním po zádech nadšenými lidmi. Tři, čtyři, pět osob se s ním pokoušelo komunikovat naráz. Eylers zděšeně zvedl ruce: „Dobré nebe! Nedělejte z objevu velkého transmiteru žádnou senzaci. Kdyby byl aspoň v chodu!“

Tak jednoduše ovšem nevyklouzl. Musel zodpovídat množství otázek a někteří chtěli přesně vědět, jak probíhá proces přenosu informací po spolknutí mentcapu.

„To zatím nikdo nedokáže vysvětlit!“ odpověděl Bernd Eylers laskavě. „Nepomůžou nám ani naše pozemské vědomosti. Pokud však vím, už kolem roku 1965 se předpokládalo takzvané přenášení vědomostí u zvířat. Okolo začátku nového tisíciletí jsme sice dosáhli značného pokroku i v téhle oblasti, ale dodneška pozemská věda nedokáže ukládat informace v takové formě, jako jsou mentcapy . . .“

Konečně se mu podařilo popovídat si s vedoucím zdejšího oddělení mezi čtyřma očima.

„Přejete si vědět, kdo naposled zpracovával Shantonovy materiálové požadavky? To vám mohu sdělit okamžitě. Mohli jsme to vyřídít i videofonem . . .“

„Někdy je mi milejší osobní kontakt . . .“ Eylers se chránil poznamenat, jak jednoduchý je odposlech videofonu, i když to už na Zemi vládní místa neustále popírala. A na Hope si tuto pohodlnou lež pochopitelně podrželi.

Malý počítač zapracoval.

„Oliva Encchettiová!“

Žena! To Eylers nečekal.

Už chtěl odejít, když mu hlavou bleskl nápad. „Je vdaná?“ zeptal se přiměřeně

lhostejně.

„Vdala se hned po přistání. Vzala si Salvátora Encchettu, ten svou manželku nosí na rukou ...“

Eylers to přijal velice skepticky. „Snad ji neupustí. Říkáte Salvátore Encchetta?“ Kdesi to jméno už slyšel. „Co dělá?“

Vedoucí se podívoval a téměř vyčítavě se Eylerse zeptal: „Vy neznáte Salvátora? Vedle Boba Slaloma je to nejlepší muzikant v Cattanu. Na Zemi ho pokládali za velkou hvězdu! Nechápu, jak se takový muž mohl přihlásit na vystěhovaleckou loď ...“

„Já také. Děkuji.“

Eylers zamyšleně kráčet ke svému vznášedlu. Když už byl takřka u něj, připadlo mu směšné, použít ho na tak krátký kus cesty.

Chybná stopa, říkal si, když zahýbal za roh, aby se stavil ve své kanceláři. Vedoucí skladů mu vysvětlil, že Oliva Encchettiová se k Shantonovým požadavkům dostala pouhou náhodou.

Zastavil se. Rychle zavolal videofonem vedoucího správy skladů. „Měl bych k vám ještě jeden dotaz: je Oliva Encchettiová školená síla v oblasti hypervysílačů?“

„Dokonce prvotřídní...“

Bernd Eylers se díval na svůj videofon, jako by držel bombu. Pořád stál na jednom místě, i když překážel okolním chodcům v cestě.

O dvě hodiny později se musel pěknou chvíli dobývat do dveří Shantonovy kanceláře, než ho technik vpustil dál.

Když se Eylers podíval kolem sebe, pochopil proč. Jen matně tušil, odkud asi dvoucentový muž přeorganizoval za tak krátkou dobu tyhle speciální přístroje.

Pohodlně se usadil a nechal Araba i tloušťka, aby na něj chvíli vyzývavě hleděli. Konečně došla Shantonovi trpělivost.

„Co je nového, Eylersi? Určitě jste sem nepřišel, abyste viděl můj krásný obličej...“

„Mám je!“

„Koho?“

„Falšovatele!“

Rozhostilo se ticho. Eylers se spokojeně ušklíbal. Konečně mu ty jejich upřené pohledy začaly jít na nervy. „Nejsem žádný hlupák nebo ...“

Chrisova tlapa udeřila do stolní desky. „Dobré nebe,“ stačil vykřiknout. Ale brzy zmlkl, když Eylers nereagoval. „Prosím, Eylersi, tak už vypravujte ..“ řekl nakonec.

A Eylers začal...

Muž, který bydlel v malém rodinném domku na Europe Street, si ho udiveně prohlížel, když mu přišel otevřít. Eylers se legitimoval.

V mužově tváři se zrcadlil nefalšovaný údiv. Pak se usmál. „Pojďte dál. Co máte na srdci? Prosím, posad'te se, Eylersi.“

Bernd Eylerse jeho nabídky využil. Pokoj byl vkusné zařízený. Část nábytku byla vyrobena ručně. Na Hope to byla opravdová rarita.

Jeho hostitel se posadil proti němu. „Co vás ke mně ... Jsem opravdu napjatý. Tak co mi chcete?“

Eylerse se tvářil pořád stejně, když říkal: „Je to jen rutina. Váš přítel Panteu se zřejmě zapletl do nepříjemné historie ... Jste přátelé, ne?“

Muž potřásl hlavou. „Přítel, to je příliš. Známe se, párkrát jsme se setkali. Tu a tam mi půjčil nějaké hudební rarity. Přece víte, že jsem si na Zemi získal jméno jako pianista.“

Eylerse se usmál. „Znáte okruh Panteuových přátel?“

„Ne, vždyť jsem vám přece říkal ...“

I teď vypadal Eylerse poněkud nešikovně a nemotorně.

„Škoda, už nemám další otázky.“

„Myslel jsem si, že rozhovor bude mnohem napínavější.“

Eylerse se lehce usmál. Povstal. „Kriminální práce je dobrodružná pouze ve filmu.“ Zamířil ke dveřím. „Panteu před půl hodinou udělal několik narážek . .. budu se tím teď asi zabývat. Možná se k vám ještě vrátím.“

Teď vstal i jeho hostitel. Bernd Eylerse se k němu otočil zády. Pravou rukou vztáhl po klice. Pak se ještě jednou otočil. „Panteu tvrdí, že vás na Zemi dobře znal...“

V hostitelových očích se zablýsklo. Pak to šlo ráz na ráz. Eylerse nijak nereagoval, když jeho protivník vytáhl amfijský paprskomet a namířil ho na něj.

Bernd pouze slabě mávl rukou. Ruka, dokonalá protéza, ukázala na toho druhého a najednou se z ní stala zbraň.

Paprsek stlačeného plynu zasáhl i Eylerse soupeře do obličeje.

Plyn působil rychle, tak rychle, že se Eylerse neměl čas přesvědčit o jeho účincích. Pak opustil dům. Venku se několikrát zhluboka nadechl. Zapojil videofon. Z davu lidí na chodníku se vydělili čtyři muži a mířili k němu.

„Pokoušel se mě zabít,“ vysvětloval klidně Eylerse. „Musíme počkat několik minut, než plyn vyprchá. Pak se dostaneme do domu.“

Vydal videofonem hromadu dalších příkazů. Když se chystali vstoupit do domu, dorazilo hlášení: „Zatknutí provedeno, Eylerse. Měli jsme s tím trochu práce a museli jsme použít několik chvatů.“

Nedivil se.

Nedivil se, ani když našli ve sklepě zbytky podomácku vyrobeného přístroje a několik mistrovsky vyřytých desek.

Eylerseovi muži ztratili řeč. Dívali se na svého šéfa jako na sedmý div světa. „Falešné peníze v Cattanu?“ vyhrkl jeden z nich.

„Tyhle desky vyrobil jeden z nejlepších padělatelů na Zemi!“ poznamenal.

„A zároveň jsou od nejlepšího pozemského pianisty... od Salvátora Encchetty!“ Zasmál se. „Nedívejte se tak vyděšeně. Encchettova manželka

pracuje ve skladu. Byla příliš rychlá a informovala Marca Etzela, že Shantonovy požadavky na materiál nejsou pro stavbu detektoru falzifikátů potřebné. Tím chtěla zabránit, aby náš technik nepostavil druhý přístroj, když mu první ukradli. Pak mě jen napadlo, abych se pozeptal ve skladu, proč tak rychle odmítli Shantonovu objednávku. Tam jsem se dozvěděl, že úřednice se jmenuje Oliva Encchettiová a její muž je světoznámý pianista.

Byl jsem na cestě do kanceláře, když jsem plně uvážil dosah poslední informace. Najednou tu byla jedna otázka: Co přimělo oslavovaného umělce, aby se přihlásil ke kolonizaci nové planety? Muž, který si díky svému talentu může diktovat ceny a nejde pod 20 000 dolarů za vystoupení! Takový člověk musí mít opravdu dobrý důvod.

Salvátore Encchetta falšoval peníze už na Zemi. Pamatujete si na padesátky a stodolarovky, které odhalil jen velice složitý test? Podívejte se na tenhle zkušební obtah! Není to mistrovská práce?

Měl jsem jen pouhé podezření a nic víc. Geniální umělec opouští Zemi, aby kolonizoval nový svět!

Dál už to bylo lehké. Prošel jsem si okruh Encchettových přátel. Mezi nimi byl i náš Panteu. Spolu s Ubarsou hráli v případě Shanton — Ismaran jen pouhou roli závistivých kolegů, ale nedopustili se žádného zločinu. Panteu mi nechtěně poskytl další důvod pro mé podezření. Vyprávěl mi, že obstaral pianistovi dva pásky, které pojednávají o fluorescenčních barvách.

Na Zemi i na Hope se podle těchto postupů vyrábějí bankovky. Zašel jsem za Encchettou. Byl si jistý sám sebou, protože věděl, že mu nemohu dokázat, že otrávil Shantona i Ismarana. Jed se k chlapovi nehodí. Většinou s ním pracují ženy. Proto bych řekl, že za tímhle útokem bude nějaká žena. Zato útok na mé spolupracovníky a na mne bude Salvátorova práce. Teď už, on i ona, nádherný páreček, sedí ve vězení. Získali jsme v jejich domě dostatečné důkazy a jak znám tloušťka Shantona, bude nádherně klít, jestli zde najde ty trosky detektoru."

Eylers skončil se svým vyprávěním, pohodlně se opřel v křesle Shantonovy kanceláře a v duchu si říkal, proč kulatý technik hodnou chvíli vrtí hlavou, zatímco Ismaran sedí jako zkamenělý.

„Já idiot . . .“ slyšel, jak si Shanton mumlává pro sebe. „Jsem pěkný hlupák! Vždyť já sám jsem Salvátorovi vyprávěl o svém detektoru. Asi před třemi týdny nebo kdy! Sám jsem svou užvaněností vyvolal celou tuhle aféru. Eylersi . . .“ Podíval se na něj zkoumavě, „to vám slibuji ... něco takového se mi už nestane!“

Ale Bernd jen mávl rukou: „Shantone, nikdy neříkej, že nikdy!“

* * *

Blesky 005 a 003 byly ve vzduchu. Jejich dlouhé podvozky už zmizely v unitalovém trupu. 006, 004 a 002 se právě zvedaly. Ren už mohl dávno

odstartovat, protože se k Bleskům dostal jako jeden z prvních, ale počkal.

Připravit k palbě! Antény v kovovém plášti se automaticky zaměřily na blízcího se nepřítele. Všechny zbraňové systémy čekaly jen na přívod energie, aby udeřily vši silou do ochranného pole giantských lodí.

Konečně odstartovaly všechny Blesky. I 001 se náhle vymrštil ze země, a řítil se jako raketa kolmo do výšky. Teleskopický podvozek se bleskově zasunul. Pak se kolem lodí vytvořilo ochranné intervalové pole. Ve stejném okamžiku projel kolem zádi Blesku první paprsek vyslaný z giantských zbraní.

„Motory na plný výkon!“ zavolal Ren vysílačkou. Absorbéry přetížení zasténaly, jako by se chtěly rozlétnout na drobné kousky. Pod motorovou sekci se vytvořilo ohnisko vyvrhující uvolněnou energii, dodávanou plošnými projektory.

S hlavou hluboce zakloněnou sledoval Dhark na obrazovce malé kulové lodě. Jejich posádky byly pěkně zmatené. Asi si Gianti nedokázali představit, že by kosmické čluny mohly odstartovat s takovým zrychlením.

„Palte jak uznáte za potřebné!“ Ren, který rozhodně nebyl přítelem radikálních zbraní, musel takový příkaz vydat. Malé giantské lodě mezitím změnilly kurz a začaly střílet ze všech hlavní.

Dhark, který odstartoval jako poslední, se dostal do koncentrované palby protivníka. Poprvé v životě vzýval všechny svaté, aby intervalové pole vydrželo nápor cizí energie.

Zapojit jehlový paprsek! Myšlenkové řízení!

To okamžitě přebralo řízení palby.

„002 až 006, hlaste se po řadě!“ přikázal Ren vysílačkou. Neměl čas pátrat po jednotlivých Blescích na obrazovce.

Kde zůstalo hlášení 004?

„004, ozvěte se!“

Intervalové pole se otřásl pod dalším zásahem. Stroje malého člunu sténaly, třásky se a hučely na plné obrátky. Obří kaskáda nepřátelské energie se rozstříkla na všechny strany.

Jedna giantská loď dostala přímý zásah, začala hořet a padala k zemi.

Proč neútočí silná stacionární paprsková děla? Určité jimi Giantové kosmodrom vyzbrojili.

„Zde 004. Všechno v pořádku!“

Dharkův Blesk vyslal spěšnou hyperprostorovou depeši na POINT OF.

„Larsene, pošlete tři Blesky k Robonu! Ať provedou zastírací manévry. Potvrďte!“

Trvalo to asi dvě nebo tři sekundy. Mezitím se Blesky dostaly mimo atmosféru Robonu a blížily se k volnému kosmu.

Ještě půl minuty, říkal si Ren Dhark, a pak můžeme zapojit hyperprostorové motory. Ještě jedna dlouhá, dlouhá polovina minuty!

Zavřel oslněné oči. Giantský paprsek opět narazil do intervalového pole.

Absorbéry zrychlení pracovaly na výbornou a vyrovnaly zakolísání malého člunu.

„Za dvacet sekund zapojit nadprostorovou rychlost!“ přikázal Dhark. Jeho malý letoun zatím ostřeloval ze všech zbraní blížícího se nepřítele.

Konečně dorazila očekávaná zpráva z POINT OF: „Tři Blesky míří k Robonu! Konec!“

Dhark okamžitě přepnul vysílačku na krátké vlny a zavolal přátelům v ostatních Blescích: „Zapojte nadsvětelnou za deset sekund!“

V příštím okamžiku se ho zmocnila hrůza. Vysílačka přepnutá na KV zachycovala vysílání malých kulových lodí. Všechna komunikace byla vedena pozemským jazykem!

Že by na lodích nebyl ani jeden Giant, jen lidská posádka? Roboni, kteří by pořád přijímali radiové impulzy Giantů a slepě plnili vydané příkazy?

Ren kromě počáteční hrůzy ucítil i nekonečné ulehčení. Jeho rozhodnutí, aby slepě neusilovali o získání postupu, kterým Giantové probouzeli nové obyvatele Robenu, bylo správné!

Roboni byli pořád jen pouzí giantští otroci.

Všechny Blesky zapojily nadsvětelné motory a rychle se vzdalovaly od Robonu. Kdy je asi giantské lodě s robonskou posádkou dostihnou? Na rozdíl od Blesků mohou klidně tranzitovat.

Roboni... lidé! Ren potřásl zoufale hlavou. Copak neexistuje žádná záchrana pro všechny ty miliardy lidských bytostí?

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

Cole Canter:

HROZBA Z HYPERPROSTORU

Při průzkumu planety Giantů nachází posádka Rena Dharka nové a nové technologie a přístroje, které jim snad pomohou vysvobodit lidstvo. Dramaticky se vyvíjí i situace na kolonizované planetě Hope. Zdá se, že se lidem ozvali stavitelé opuštěné prstencovité lodi a záhadného města — Tajemní...